

Газета для інформаційної підтримки і освітлення діяльності читачів книг В. М. Мезре, об'єднаних ідеєю про родові помістя

Читайте в номері:

Будиночок для створіння стор. 2

Академія Розвитку Родових Помість (Академія РА) *стор. 4*

Рубрика знайомств. Коханому моєму *стор. 6*

Значення слів, або який сенс ми вкладаємо в слова *стор. 7*

Ділимося досвідом. «Веселе помістя» *стор. 10*

Облаштування родового помістя. Це моє життя. І тепер вільне *стор. 11*

Одне із завдань «Рідної партії» *стор. 13*

Ось Ви і вирішили переїхати на природу, в майбутнє родове поселення, і Вам потрібен будинок або тимчасова дача, або загальне місце для зустрічей. У будь-якому випадку, Ви стикаєтеся з проблемою купівлі нерухомості, типу хата! Рішення цього питання — у статі «**Придбання нерухомості типу «хата»**» *стор. 15*

Вісті із регіонів. У житті — все просто! І чудово! стор.12

Непрактичне керівництво для походів до дольменів стор. 8

Рослини. Вирощування лікарських трав. Супутник захисника природи *стор. 14*

Чи потрібна «анастасіївцям» своя партія?... *стор. 16*

ІАЦ ЗКУ. Академія родових помість в Україні *стор. 18*

Корисні поради. Рецепт землероба *стор. 20*

БУДИНОЧОК ДЛЯ СОТВОРІННЯ

Тдесь в глибині ґрунті порившись, знайшов я крихітний свій будиночок

Я маю відкриття! Урра! Урра! Урра! Виявляється, щоб знайти своє житло, зовсім не потрібно багато грошей. Потрібно лише закохатися і сильно захопити, аби будиночок твій з'явився, а далі – тільки тримайся.

Коли я копався з своїми ґрядочками, виявив у дернової цегли цікаву властивість – на сонечку вони стають тверді, немов камінь. І тут виникла ідея – а що коли з них викласти маленький будиночок? Подумав і сам злякався. Їх же розміє дощем, вони

розсиплються під своєю вагою, їх поточать миші, у стінах такого будинку заведуться кріт, цегла почне падати мені на голову, або в них заведуться дощові черв'яки, і знову вони почнуть мені падати на голову, а раптом з них ростимуть квіти, та тут ще я поділився своєю ідеєю з Петром, а він, як бувалий будівельник, сказав, що нічого з цього не вийде, і годі – загалом, для будівництва цей матеріал абсолютно непридатний і, взагалі, це не матеріал. Я б і не зміг подолати ці сумніви, та тільки ось познайомився я з однією Маленькою Богинею. Вона подарувала мені натхнення, і я повірив у свої сили і побудував його.

Спершу потрібно було визначитися, з якого місця мені знімати дерен для цегли. Спочатку вирішив, де завгодно, а потім пригадав, що колись мені доведеться копати ставок, а також будувати основний будинок. І там, і там потрібно буде видаляти верхній шар ґрунту. Я визначив місце для основного будинку і почав вирізати з нього цеглу. Розтягну мотузочок, приставлю лопату і двома ногами в стрибку вганяю її в землю, і так по всій довжині мотузочка. Можна, звичайно, це робити і однією ногою, як на городі, але тоді лопата входить тільки на половину і не зовсім рівно. Спочатку вони виходять кострубаті. Тут головне – вивільнити місце для подальшої цегли, підрівняти канавку по всій довжині – це як гра в квачі, в місце, що звільнилося, вивертаєш подальшу цеглу, потім кожний з них рівняєш саперною лопаткою (це зручніше, ніж сокирою), а для ювелірних робіт можна використовувати звичайну ножівку по дереву. З часом я зрозумів, що така цегла має бути якомога рівнішою, тоді її легше укласти, і кладка красивішою виходить. Спочатку робив цеглини невеликими, потім зрозумів, що оптимальним розміром є розмір шлакоблоку. Така цеглина стійкіша, зручна для зв'язки рядів, під час її виготовлення менше доводиться зрізати землі із заготівок, тобто, вона робиться швидше, правда є один недолік – важка, але це справа виправна, з часом звикаєш, стаєш сильнішим і вже граючи вправляєшся з ними.

На місці недобудованого куреня я намітив

периметр приблизно 2-2,5м, в нім викопав заглиблення на 60-70см і почав викладати навколо нього цеглу. Заглиблення зробив для того, щоб не будувати дуже високих стін, оскільки я ще не знав про відокремлювання мій будиночок і менше привертая увагу. Спочатку довго думав, що використовувати для зв'язки блоків між собою. Глини під рукою в достатній кількості не було, піску і цементу теж. Я вирішив спробувати пересипати ряди зернами пшениці, за моїм задумом вони мали прорости і зв'язати верхній і нижній ряди між собою. Спробував. Приїхав за тиждень, підняв цеглину – так і є, зерна проросли. Я дуже зрадів. Але потім зрозумів, що мені знадобиться багато пшениці, і шкода стало паросточки, які не побачать світла. Думав. Мучився. Вирішив. Аби скріпити між собою цеглини використовуватиму силу тяжіння і власну думку. Навчуся перев'язувати їх між собою без допомоги яких-небудь розчинів – і все. Сказано – спробуй тепер не зробити. Добре, що у мене був у житті досвід укладання мішків – колись мені і вантажником довелося попрацювати, і з боку бачив як кладуть цеглу.

Увесь сенс полягає в чергуванні способів кладки. Це робиться для того, щоб забезпечити надійну перев'язку рядів між собою, для утворення єдиної структури і надійної перев'язки один з одним стін на кутах.

Спочатку справа йшла поволі, я робив і укладав по 10 цеглин на день, зате потім пристосувався і встигав

за день зробити від 70 до 90 шт. без укладання. Можна було би й більше, та мені ж треба було нагостюватися, наплаватися в ставку не меншого двох годин за раз, погризтися з Віталькою, загалом, мене дуже часто відволікали.

На все про все у мене пішло десь 650-700 цеглин. Будиночок я збудував на схилі. Найвища стіна була заввишки десь 170 см, а найнижча 80-90 см. Товщина стін 40-45 см. Щілини я замастив глиною, змішаною і з соломом. Каркас даху спорудив з місцевого лісового матеріалу. Обирав молоденькі рівні дерева в загущених місцях балки, одночасно проріджуючи її. Гуляючи тут, я звернув увагу, що через значну загущеність, життя таких дерев дуже коротке, вони сильно витягуються і гинуть від недоліку місця і світла. Отже, довелося бути деякий час лісовим

перукарем. Зверху каркас накрив рубероїдом, а під дахом постелив маленьке горнище. Також я заготовив для даху рогіз замість очерету (його поблизу не було), та тільки не розраховував я на те, що він так сильно всохне. Коли я пов'язав його в пучки, зрозумів, що цього замало. Він всох десь в 6-7 разів. Я привіз щільний віз, а залишилося тільки, щоб зашити ним фронтони (це відстань з боку від стін до даху). Раму і двері я підібрав у під'їзді, до того ж назбирав таку кількість, що довелося вивозити вантажівкою. У цьому нам дуже допоміг наш сусід Андрюха — Красива Руда Борода. Він у нас як паличка-рятивниця. Добра, меткий і безкорисливий, як справжній Робін Гуд. Зараз бурхливо розвивається галузь, що випускає пластикові вікна і двері, встановивши їх, люди просто викидають "старі", навіть не звертаючи уваги на те, що вони бувають зовсім нові. Безглузда данина моді. Але нам це було на руку. Відмінний, дорогий будматеріал за дві пачки цукерок. І так, між іншим, у всьому. Потрібно лише бути уважним і дуже захотіти. Моя подруга Оля розповіла про такий Закон: "Якщо ти почав будувати будинок, то тобі допоможе весь Всесвіт" (це їй на курсах Норбекова розповідали). Так, так і є. Я це дуже явно відчув. А більше за всіх мені допоміг Петя, який спочатку не йняв віри моєму задуму. Він просто виконував всі мої прохання, нічого не вимагаючи натомість. Тільки попросив, щоб я подарував йому фотографію мого будиночка і порозписував, у скільки він мені обійшовся, детальніше.

Отже! Для будівництва свого будиночка я придбав:

Рубероїд	2 рулони по 15 м	40 грн	80грн
Будь-які цвяхи	3 кг	9грн	27грн
Замок	1 шт	20грн	20грн
Саморізи різні	100 шт	0,10грн	10грн
Піч з трубами типа Булер'ян, тільки з можливістю приготування їжі - виробництво Україна	1 шт	475 грн	475 грн
Ручка-гулька на двері	1 шт	3грн	3грн
Шпагат поліпропіленовий для зв'язки рогозу	2 бухти	6грн	12грн
Навіси на двері	2 шт	3грн	6грн
РАЗОМ:			633грн

***Ціни і кількість вказано приблизно, але різниця може бути зовсім неістотною. Аби перевести в рублі — помножте на п'ять, у долари — поділіть на п'ять.**

Крім витрачених матеріалів, мені знадобилися такі інструменти: ножівка по дереву, молоток, стамеска, викрутки, рубанок, лопата штикова, лопата саперна, зубило, ножиці, рулетка — це основне. Частина з цього у мене була, а частину докуповував.

Дошки для горища, столу, лавки і ліжка я набрав у Віри Іванівни на городі. Вони були трохи гнилі, але я їх обробив рубанком і пустив у справу.

Столик зробив підвішеним на петлях до підвіконня, отож, він звисає уздовж стіни, а коли треба, я його піднімаю і підпираю спеціальною палицею — це дозволяє економити місце, і чимось схоже на обстановку у купе потягу. З протилежного від ліжка боку я побудував лавку. Ніби основне розповів, тепер про помилки.

Основні помилки:

1. Я не побудував ніякого фундаменту (просто дуже поспішав і сильно вірив і вірю, що вага будиночка невелика, і він простоїть не меншого 100 років, а той і більше).

2. Зробив маленькі схили даху, падаючі краплі сильно змочуватимуть стіни бризками. Можливо, найкращим рішенням може бути пристрій жолобів водовідведень, а може, й ні.

3. Не обмазав стіни глиною (теж не встиг, потрібно виділити день-другий і все буде гаразд).

4. Побудував будиночок у найнижчій точці помістя, на початку величезного яру, утвореного масовим сходом талих весняних вод, можна сказати, попав у саму точку.

5. Заклав не всі щілини між дахом і стінами (справа часу).

6. Зробив дуже маленьке віконце. Від цього всередині затемно, особливо надвечір. Необхідно якомога більше використовувати сонячне світло, це друг і помічник №1.

Ну, а зараз про новосілля.

Це було просто супер. У мене замало слів, щоб описати все, що тоді відбулося. По-перше, ми вперше зібралися всі разом. Ще ніхто з нас не бачив одразу так багато одночасно сусідів. Було нас більше 30 осіб разом з дітьми. На місці мого вуличного вогнища розвели велике багаття. Я дуже нервував, що нічим буде пригостити всіх, а вони усі прийшли зі своїм провіантом, та яким: стільки тортів, пирогів, цукерок, яблук відро, сухофрукти, вариво і ще багато-багато усякої смакоти, об'їлися — не те слово. Пляшку вина ледве випили, всі пили чай, малеча лопала торти і цукерки, носилася, як зграйка молоденьких пустотливих вітрів. Стільки радості, подарунків я не бачив із самого дитинства. Я настільки сповнився хорошими відчуттями, що до вечора зі мною майже сталася істерика і з'явився головний біль. Тепер я розумію, навіщо Радомир пив після створення

родового помістя заспокійливий відвар, без нього ніяк не можна, а то від надлишку емоцій дах зірвати може. Найчудовішим подарунком виявився дерев'яний півник, який, затишно розмістився під дахом будиночка. Його випиляв Женька, а Ксюшка придумала неймовірний візерунок і прикрасила його найяскравішими фарбами. Він так всіх захопив, це просто диво.

Найцікавіші думки, які прозвучали на новосіллі:

— Оце так! Отож — можна все зробити і всього добитися, треба лишень дуже захотіти.

— Ой, дивіться, який хороший будиночок у Гарбуза.

— Так, це справжній будиночок Наф-Нафа.

А більше за всіх мене порадувала і здивувала Надюшка:

— Артуре, ти уявляєш, я увесь час уявляю обряд Вінчання, і мені чомусь завжди бачиться саме твоя ділянка, твоя і годі.

А мене від цього аж струснуло, немов блискавкою якоюсь вразило.

— Надю, та ти що, це ж радість яка! Отже, буде

обряд Вінчання, обов'язково буде. Я буду дуже, дуже старатися.

І не знаю чому це, але на одне коліно перед нею я встав і руку ніжно поцілував.

А ця картина висить над ліжком. Її намалювала для мене Таня.

Ну, поки усе, а то Віталюк бурчатиме, що я дуже багато місця зайняв. Докладніше про це незвичайне будівництво можна буде дізнатися пізніше, після виходу нашої книги. Зараз ми спільно з хлопцями пишемо книгу "Про те, як ми починали створювати Родові помістя". "Будиночок для Сотворіння" — таку назву має розділ про мій будиночок.

З Новим роком і Різдом, дорогі сусіди і сусідки! На труднощі не зважайте, вони не варті, і пам'ятаєте, якщо у вас у кишені гуляє вітер, це вірний знак, що пора вже обзаводитися своїм помістям і будиночком.

Усіх люблю полюб'яно і ніжно, нескінченно творю для своєї коханої!

Артур Салаткін
14 лютого 2006 р.
Донецька обл.

Новини

Академія Розвитку Родових Помість (Академія РА)

17 березня 2006 р. відбулося засідання Президії Академії Розвитку Родових Помість (Академія РА) у складі Медікова В.Я., Балбеко А.М. та інших викладачів Академії. Були присутні гості з Кірова і Києва.

Основні питання, які було розглянуто на Президії:

— Створення "сільськогосподарського інституту".

— Конкурс символіки Академії (на кращий гімн, прапор, емблему, девіз).

— Створення регіонального відділення Академії в м. Киров у співпраці з НПЗ (некомерційне партнерство землекористувачів) "Чистые истоки". Проведення курсів Академії біля родового поселення "Чистые истоки".

— Створення Академії в Україні. З цього питання Президія Академії заслухала інформацію В.Ф. Богданова, члена інформаційно-аналітичного центру "Дзвенячі кедри України" Всеукраїнської громадської організації "Бути добру", про необхідність створення Академії в Україні. Рекомендували провести орг. збори ініціаторів щодо створення відділення.

Організація проведення літніх шкіл родового помістя у родовому поселенні "Родное" Володимирської області і родовому поселенні "Чистые истоки" Кіровської області у липні і серпні 2006 р.

Матеріал підготував Вячеслав Богданов.

Академія РА

Влітку 2004 року за ініціативи учених і практиків у ряді суб'єктів Російської Федерації відбулися установчі збори відділень Міжрегіональної громадської організації "Академія Розвитку Родових Помість" — Академія РА.

10 вересня 2004 р. в Москві відбулася установча конференція Академії РА.

Рішенням конференції:

— створено Міжрегіональну громадську організацію "Академія Розвитку Родових Помість" — Академія РА;

— затверджено статут Академії;

— вибрані керівні і контрольно-ревізійні органи Академії;

— створено Кузбаське, Краснодарське і Московське регіональні відділення Академії.

Почесним Президентом Академії і дійсним членом Академії обрано письменника Володимира Миколайовича Мегре.

Президентом Академії і головою Президії Академії обрано професора, доктора економічних наук Віктора Яковича Медікова. Віце-президентом і членом Президії обрано професора, доктора педагогічних наук Анатолія Михайловича Балбеко. Головним Вченим секретарем Академії і членом

Президії обрано професора, кандидата хімічних наук Володимира Михайловича Лаптева.

Членами Президії обрано: заслуженого діяча культури Росії, Президента міжнародної асоціації добродійних фондів "Мама" Раїса Радіусовича Атнагулова; Генерального директора Інституту правознавства Академії РА Максима Генадьовича Звягинцева. Ревізором Академії обрано професора, доктора технічних наук Аллу Сергіївну Помельникову.

Відповідно до Статуту Академії і чинного законодавства РФ Академія РА вирішує такі завдання:

— сприяння організації науково-дослідної, освітньої і просвітницької діяльності у створенні і розвитку родових помість;

— координація наукової діяльності відділень Академії РА та інших наукових організацій;

— проведення наукових і практичних конференцій, семінарів, симпозіумів, нарад, курсів навчання з тематики Академії;

— розробка і здійснення цільових програм щодо реалізації рішень в галузі створення і розвитку родових помість.

У своїй роботі Академія тісно взаємодіє з державними органами влади і місцевого

самоврядування, а також суспільними об'єднаннями, творчими союзами і добровільними товариствами відповідно до цілей і завдань Академії.

На даний час на стадії формування перебувають такі науково-дослідні інститути, як:

— інститут культури; — інститут економіки і політики; — інститут правознавства; — педагогічний інститут; — інститут екології; — людинознавство; — Землі; — сільськогосподарський; — насінництва; — архітектурно-будівельний; — краєзнавства; — інформатики; — біоенергетики; — новітніх технологій.

У складі Інституту правознавства 14.11.04 р. рішенням зборів засновників створений орган суспільної самодіяльності "Московський міський центр правової допомоги "Ведрусса". Метою створення Центру є надання безкоштовної юридичної допомоги у всіх галузях законодавства РФ громадянам і юридичним особам, що поділяють ідею родових помість, і реально бажаним об'єднатися для втілення в життя прекрасного майбутнього людства.

Координатором Центру "Ведрусса" є директор Інституту правознавства, академік Максим Геннадьович Звягинцев.

У березні 2005 р. організовано Мурманське відділення Академії, у жовтні 2005р. — Болгарське відділення Академії.

У рамках Академії РА передбачається створення відповідного Університету для підготовки висококваліфікованих кадрів.

Практика показала високу ефективність цього напрямку. У Москві і Кірові вже неодноразово було успішно проведено семінари сумісно з Московською Академією державного і муніципального управління — МАДМУ Російської Академії державної служби — РАДС при Президентові Росії з тематики: "Рациональне екологічне природокористування: створення і розвиток Родових Помість". Фахівцям, що пройшли курс навчання, видано дипломи Академії РА і посвідчення державного зразка МАДМУ РАДС при Президентові РФ за спеціалізацією: "Створення і розвиток Родових Помість".

У вересні 2006 р. семінар намічено провести в м. Геленджіку. З перспективою створити там постійно діючий семінар.

Двічі на рік, взимку і в літку, передбачається проведення семінарів в Сибіру, в кедровому лісі в 50 км від Новокузнецька. А також в діючих родових поселеннях, зокрема в "Рідному" Володимирській області.

Розглядається проект створення філіалу Академії і Університету в Санкт-Петербурзі і в Придністровській Молдовській Республіці. Обговорюються можливості організації філій у ряді інших країн.

Викладацький склад сформовано з висококваліфікованих, найкращих у своїй галузі професорів, практиків, фахівців, академіків. Ось деякі з них: В.М.Мегре, В.Я.Медиков, В.А.Єфимов, Л.С.Гордіна, О.А.Сизов, А.М.Балбеко, А.Ф.Черняєв, Ю.Н.Забродоцький, М.Г.Звягинцев, Р.Р.Атнагулов, В.Х.Новиков, Е.Н.Титов, Л.П.Аваєва, А.А.Горнаєв, Н.І.Кудряшов, В.А.Карасьов, В.Н.Гребнев, В.А.Счастливцев, М.Ф.Малишева, Є.С.Іларіонова та ін.

Перші семінари були двотижневими. Практикуватимемо семінари і з меншим періодом навчання, і з більшим.

Тривалі періоди навчання проводитимуться не тільки в стаціонарно, але і в стаціонарно-заочно. З видачею дипломів Академії РА і дипломів державного зразка за спеціалізацією: "Створення і розвиток Родових Помість", якщо обсяг навчання складе більше 500 навчальних годин. І з видачею свідоцтв, за обсягу навчання від 100 до 500 годин.

На минулих семінарах найдокладнішим чином з

величезною користю було розглянуто такі теми: — концепція організації і розвитку родових помість; — юриспруденція. Земельне право; — філософія нового часу; — з чого починається родові помістя; — допоможи собі сам; — наука образності; — кінець проміжку темного часу; — ремесла родових помість; — ведруське бджільництво; — родові помістя: екологічна безпека і стійкий розвиток; — глобальна екологічна криза і шляхи виходу; — криза сучасної цивілізації і перспективи розвитку Росії; — золотий перетин; — золоте ставлення під час формування родючих ґрунтів; — новітні технології будівництва і розвитку родових помість; — новітні методи освіти і виховання; — духовне акушерство; — соціально-психологічні аспекти родових помість; — система цілісного руху; — гармонізація духовної і фізичної основ людини; — екологічна біотехнологія; — сотвориле землероблення; — проекти будинків для родових помість; — досвід будівництва саманових будинків;

Проведено круглі столи: — про Землю і національну ідею; — проект програми партії; — проект Союзу підприємців з чистими думками; — практичне оформлення земельних ділянок.

Завершальний круглий стіл з першим випуском слухачів Академії провів академік, почесний Президент Академії РА Мегре В.М. впродовж двох днів.

Практика засвідчила, що наші слухачі і учасники семінарів є самі висококваліфікованими фахівцями, і будь-якому викладачеві є чому повчитися у них. Процес навчання — різноманітний. Тим паче, що люди платять свої гроші. І просто так вони не мають наміру проводити час.

Плата невелика, залежить від місця проведення, оренди приміщень для занять, умов проживання та харчування. Але, у будь-якому випадку, вона приблизно в 20 разів нижча за плату за проведення аналогічних семінарів за кордоном. Наприклад, в Німеччині.

Тому, дізнавшись про наші семінари і учбові процеси, виявили бажання навчатися у нас фахівці з різних країн.

Практика також показала, що ефективність занять істотно залежить від технічних організаторів у конкретному місці. Велику подяку слухачі і викладачі висловили організаторам в Кірові О.Д. Валенчуку, подружжю Р.В. і С.Н. Пантелєєвим; організаторам у Москві Л.П.Аваєвій і А.М. Балбеко.

У Геленджіку основними організаторами є представники краснодарського і мурманського відділень Академії РА. Групу мурманців очолює академік В.Х. Новиков, групу краснодарців — А.А. Барков.

Єдине, чого бракує під час семінарів, це часу. Офіційно, за графіком, заняття тривають з 10-00 до 18-00. Насправді ж вони майже щодобові, і тривають навіть після видачі дипломів. Наприклад, в Кірові активно заняття проводилися з 8-00 ранку до 24-ї години ночі. А після видачі дипломів багато хто ще залишився на декілька днів, змінивши свої квитки на пізніші терміни.

Усі слухачі надзвичайно активні. У додатковий час кожен учасник семінару виступив з 2-4 годинного доповіддю і провів практичні заняття. Ось деякі з них: — освіта; жива педагогіка; — суспільно-корисна робота; — досвід регіонів; — представництво в регіональних суспільних палатах; — організація і робота інформаційного центру; — мережевий принцип. Дачне некомерційне партнерство як правова форма організації родових помість, союзу, партії. Центри збірки. Перевернута піраміда знань; — залучення однодумців, друзів у всіх прошарках суспільства; — методи підготовки і ухвалення рішень; — правові і фінансові аспекти придбання землі під родові помістя; — проектування і землевпорядкувальні роботи; —

літописні джерела Біловоддя. Культура Ведичної Русі; — загальні принципи вибору місця, інженерна підготовка і посадка саду. Сходи духу, життєві цілі, організація общини; — практикум: проекти родових помість; — агротехніка природного землеробства; — ефективні мікроорганізми у відновлювальному ґрунтоутворенні; — насіння; — живий будинок; — як зустріти свою половинку; — вирощування картоплі і грибів; — заготівля, переробка і реалізація грибів і ягід; — ноу-хау в опалюванні; — організація ставкового господарства.

І, звичайно ж, барди. У першу чергу, з Мурманська, Орла, Сиктивкара, Пермі. З бардівської пісні заняття розпочиналися, бардівською піснею закінчувалися.

Дорогі однодумці! Ми чекаємо від вас найактивнішої і ефективної участі у творчості Академії РА. Оголошено конкурс на найкращий гімн, фірмовий знак, значок, герб, прапор, на всю атрибутику Академії РА. Триває активне формування

регіональних відділень Академії, філій, інститутів.

Влітку 2006 року у родовому поселенні "Рідне" Володимирської і Кировській областях можливо пройдуть літні школи родового помістя для дітей і онуків людей, що створюють свої родові помістя. Зараз це питання активно обговорюється.

З осені, за рішенням Президії Академії РА, приступаємо до формування школи родового помістя.

Є багато інших починань. Потрібні розумні голови і щире бажання допомогти втіленню в життя прекрасної мрії й ідеї.

Президія Академії РА

Координати Академії Розвитку Родових Помість (Академії РА): Росія, м. Москва, Товариський провулок, б. 19, тел.: 8(495) 912-97-95, Балбеко Анатолій Михайлович, e-mail: central@akademiara.com, веб-сайт: www.akademiara.com.

Відкривається набір на курси Академії РА

Початок — 26 травня 2006 р. в 10.00 в МАГМУ. Закінчення — 4 червня 2006 р. в поселенні "Родное". З питань запису на курси звертайтеся до Каптелової Людмили Іванівни по тел. +7-926-223-98-48.

Коханому м'єму

Доброго Здоров'я Вам, світлі Душі!

Бути Добру, воістину! Ми в новий світ любові відправитися прагнемо, пришли для щастя тут і радості земної!

В дорозі, якою я йду, немало пережито, але щастя бути з коханим не забуто. Вірші, що прийшли через мене до нього рідного, того, хто серцем їх вбере, і в промені любові розтане.

Зустріч рідних сердець необхідна, дорога відкривається для них. Дорога ця без любові незрима, з любов'ю прозріває людина! Пишу усвідомлено, зживаючись з кожним словом, відповідально дивлюся на цей крок. У реальність ЦАСТЯ отримання вірю, а терміни, місце здійснення поки не відаю звичайно. Але знаю точно, самота не вічна, ні для кого.

Живу серед чуйних і добрих людей я на сьогодні, але серце продовжує чекати того, хто для МЕНЕ, МЕНЕ ВІДКРИЄ, кого ЩАСЛИВИМ зможу я зробити. ДІЗНАЄТЬСЯ СЕРЦЕ РИТМ МЕНІ БЛИЗЬКИЙ, ОЧІ ВСЕ СКАЖУТЬ І ДУША!

І про себе небагато треба мені сказати: 1964 року народження Любов Якуба. Родом з м. Світлограда Ставропольського краю. Вчилася і жила в місті Ставрополі. Розлучена вже 10 років, є діти. Читала всі книги В.Мегре, маю велике ведичне світосприйняття, тому з чоловіком розлучилися. Хто побажає ближче познайомитися є телефон домашній 6-08-36. Моя адреса: Ставропольський край, г. Минеральные Воды, 50-лет Октября, д. 28, кв. 7. Якуба Любови.

Розсудивість перш за все!

Подробиці потрібні не всім, тому тепер я завершую, до Духу близьких в гості запрошую! Я рада буду ДО-РА-ГОЙ, з тобою зустрітись, адже від любові такої ще сильніше СОНЦЕ НОВЕ засвітиться!

БУТИ ДОБРУ!

З любов'ю до Вас Любов!

*Это было всегда, любимый мой!...
Словно с Небес вода, всегда.
А из Земли росток, неустойчивый поток...
Это было везде, на дальней звезде
Словно Солнца свет польхает рассвет.
А из сердец огонь не обжигает ладонь.
Это есть и будет любимый мой!
Птица любви соединяет нас,
А жизнь кружит благословенно вальс...
Это было всегда и будет здесь!
Плавно в танце огня безусловно горя.
А святой, он конечно Свят.
Ведь огнем любви обжигает...
Это было всегда, любимый мой!
На луче любви нас встреча ждёт
А вода с Небес и росток живёт,
Благодарно цветёт Лотос счастья твоей!..*

У "Рубриці знайомств" розміщуються оголошення по пошуку своєї другої половинки. Присилайте інформацію про себе і про те, яку Ви дачите свою половинку. Дані оголошення також розміщуються на форумі сайту Рідної партії (www.ridnapartiya.org.ua) у розділі "Пошук коханої, коханого".

Значення слів, або який сенс ми вкладаємо в слова

Важливим моментом є те, який сенс ми вкладаємо в слова або який образ ми уявляємо при їх вимові. Наприклад, при таких словах, як "брачный слёт", "половинка".

Деяким людям не подобаються ці слова, оскільки вони вважають, що ці слова несуть негативний сенс. А чи так це?

Так, в "Толковом словаре живого великорусского языка" Володимира Даля:

ПОЛА ж. половина. Поль м. пола, половина, одна из двух частей (иногда и неравных) цѣлаго. || Сторона, бокъ, край, половина, конецъ. || Поль, о животн. и чел. одна из родовыхъ половинокъ, родъ, мужской или женскій (ѣ — дореволюційна буква, із звучанням сучасної букви "е". Правильне написання цієї букви не знайшов, тому вставив цю букву. Також написання букв в словах може бути не точним через відсутність староруських букв у комп'ютері).

Тому, половина (половинка) може означати не тільки половину чогось або "когось". А щодо людини визначає родову половину — чоловічий або жіночий рід (чоловіча або жіноча половина роду).

Я думаю, що "знайти свою другу половинку" означає зустріти чоловікові жінку (жіночу половинку), а жінці — чоловіка (чоловічу половинку). "Друга половинка" не означає, що людина ущербна (не досконала) — вона від початку досконала, а означає, що рід людський складається з двох половин — роду чоловічого і жіночого (чоловіча і жіноча половина сім'ї). Так, і саме слово "щастя" означає "з частиною" — зі своєю другою половинкою.

Крім того, знайти свою другу половинку означає, що людина може мати тільки одну половинку, бо одне ціле складається з двох половинок (а не з трьох, чотирьох). Перша половинка — це він (вона), а друга — це та (той) хто йому (їй) не вистачає. Половинкою людина може ще називатися тому, що у неї частина енергій чоловічих і частина — жіночих. І коли зустрічаються дві половинки, то утворюють одне ціле з чоловічих і жіночих енергій. У слові "половинка" нічого ущербного або неповноцінного немає.

Стосовно шлюбного зльоту («брачного слёта») те ж саме. Хтось може подумати, що це зліт чогось поганого (у значенні "Виробничого браку"). Але, я думаю, Анастасія не дарма застосувала слова "брачный слёт" для заходів, які сприяють людині віднайти свою другу половинку.

Розділ "Брачный слёт" восьмої книги Володимира Мегре, частина 2 стор. 186:

"Пришло такое время, когда люди стали понимать необходимость поиска своих любимых. Раньше внушалось, будто сами, волею судьбы, влюблённые должны встретиться. Конечно это так, но ведь судьбою может человек сам тоже управлять. Или хотя бы знак судьбе, чего желает от неё сам человек.

И стали люди в разных городах мероприятия организовывать специальные, которые способствовали встрече двух половинок. И даже часть обрядов Ведрусского периода использовать, немножко переделав их, чтоб в современность приспособить.

А, осенью, когда заканчивались летние дела, устраивали в разных городах большие слёты. На них съезжались молодые люди, пожилые люди, кто не имел ещё семи счастливых.

В основном это читатели твои, Владимир. Та часть из них, кто устремился поместья создавать, в которых их начнётся род счастливый.

Два, бывало, три месяца те слёты проходили в

разных городах. Заранее о них оповещались читатели твои. И приезжали из разных мест и стран они. Кто на неделю, кто на месяц приезжал. И было у читателей пред всеми, кто счастливую семью создать стремится, преимущества большие. У всех съезжающихся цель была единой — осознанность и преданность, как обустроить счастливой жизнью своей будущей семьи" ...

"... И не стеснялись, не скрывали, что ищут спутника себе. И женщины, которые с детьми без мужа оставались, на слёты брачные с собою привозили своих детей. И детям своим цель поездки разъясняли. Участие детей, их мысль им помогали в поиске" (стор. 188).

У українській мові слово "бракує" означає "не вистачає".

У словнику Володимира Даля слово "слёт" вживається в наступному значенні:

СЛЕТЫВАТЬ и слетать, слетѣть откуда, съ чего, спуститься летомъ, полетѣть сверху внизъ и сѣсть или стать. || Слетать куда, сбѣгать, шибко сѣздить и скоро вернуться, сходить или сѣздить проворно взадь и впередь. -ся, летѣть во множествѣ въ одно мѣсто, собираться летомъ; || сбѣгаться, сѣзжаться вмѣстѣ.

Тому слова "брачный слёт" можуть означати зліт (збір) людей в одному місці, яким щось (когось) не вистачає, — бракує своєї другої половинки (хлопцю — дівчини, дівчині — хлопця).

Саме слово "брак" в значенні "Виробничий брак" з'явилося набагато пізніше (оскільки "виробництва" виникли пізніше, ніж стосунки між людьми, що характеризуються цим словом).

Я думаю, що варто поміркувати або пошукати, яке ж справжнє значення слова "брак". Можливо його також "обмовили", як слово "помістя" — замість значення "Місце (роду)" повісили ярлик "кріпосної праці".

Так, наприклад, одне з тлумачень цього слова (взято з інтернету). Слово "брак" (супружество) заимствовано из старославянского языка, в котором оно означало "женитьба" и образовано с помощью суффикса -к (как, например, слово "знак") от глагола "братии" — "братъ". Связь слова "брак" с этим глаголом подтверждается выражением "братъ замуж" диалектное "братъся" — "жениться", украинское "побралися" — "женились". Глагол "братии" (первоначально имевший значение "нести") в применении к женитьбе означает "схватить", "похитить". Дело в том, что основу брака у древних славян составляло похищение девушки из другого рода или племени.

У словнику Володимира Даля слово "союз" вживається в наступному значенні:

СОЮЗЪ м. соузь, стар. взаимныя узы, связь, скръпа, соединенье, смыкъ, сѣпленье; || соузь, въ знчн. тѣсной связи межъ людей, дружба, товарищество, условное согласіе, завѣтъ; соединенье двухъ или многихъ, для извѣстной цѣли. Соузь брачный; соузь любви, дружбы.

Можливо, що коли зустрілися "дві половинки", то ці стосунки у ведрусів вже називалися не браком, а союзом (у шостій книзі Володимира Мегре "Родовая книга" Анастасія використовує це слово).

У одному я упевнений, що у наших прабатьків слів з "поганим" значенням не було.

З повагою і відкритою душею,

Вячеслав Богданов.

E-mail: vyacheslav_bgd@mail.ru. 03.04.06 р.

Непрактичне керівництво для походів до дольменів

Починається тепла пора року і багато людей збираються вперше поїхати до дольменів, щоб "доторкнутися" до Першеджерел, аби переконається в реальності написаного в книгах В. Мегре.

Найважливіший в цій статті останній абзац. Отже, якщо у вас немає часу все це прочитати, то ви можете переглянути тільки кінцівку статті.

Ну, а якщо ви читаете ці рядки, то продовжимо з невеличким відступом. Тут описується тільки моя думка, яка може бути і хибною або вірною тільки в деяких ситуаціях.

Отже, починаймо.

Перш ніж поїхати до дольменів, раджу вам знову перечитати і осмислити слова Анастасії про дольмени (розділ "Твої святині, Росіє", книга 2 В. Мегре "Дзвенячі кедри Росії" і розділ "Дух праматінки", книга 3 В. Мегре "Простір Любові").

Потім визначитися для себе: для чого Ви їдете до дольменів, з яким бажанням, наміром. Краще щиро і обдуманно відповісти на ці запитання самому собі. "Що шукаєте, то і отримаєте".

Звичайно ж, варто підготуватися до поїздки не тільки психологічно і фізично, але й матеріально. Узяти з собою намет, килимок, спальник, одяг (легкий і теплий), хороше (міцне) взуття, дощовик (якщо раптом дощ), посуд (казаночок, тарілку, ложку, кухлик) і тощо, якщо збираєтеся ночувати на природі біля дольменів. Їжу можна придбати в найближчому населеному пункті (багато з них поряд з дольменами знаходяться). Важливо з речами не переборщити, інакше Вам же їх і доведеться на собі носити (скільки разів їздив до дольменів, кілька речей завжди залишалося у вигляді баласту — так їх і не використав). Узяти більше грошей, якщо збираєтеся винайняти житло (кімнату) для нічлігу. У Геленджіке, Відродженні, Пшада і інших населених пунктах можна зняти житло недалеко від розташування дольменів (2-4 км.). Також є дольмени біля селища Кам'яний кар'єр (Туапсе), село Анастасіївка (50-60 км. від Туапсе), Лазаревське, Сочі, Червона поляна (Адлер) і в багатьох інших місцях.

У цих місцях ви можете сміливо запитувати місцевих жителів, де знаходяться дольмени, і вам вкажуть шлях. Місцевий народ вже звик до туристів — "дольменщиків". (Деякі з них чули про Анастасію, книги В. Мегре, а хтось і читав).

Доїхати з України, наприклад до Геленджіку, можна потягом до таких ж/д станцій, як Краснодар, Туапсе, а від них автобусом до Геленджіка або селища Відродження, Пшада. Можна ще їхати через Крим: автобусом з Сімферополя або Керчі через пором до Порт-Кавказу. А звідти іншим автобусом до Геленджіку або Відродження, Пшади (куди вам захочеться поїхати).

Маршрути до дольменів є на сайті www.megalith.ru (правда, з їх допомогою шукати дорогу до дольменів не дуже легко). Їхати краще в те місце або до тих дольменів, куди вас "потягне", а не слухаючи чийсь розповіді.

Коли їхатимете до якогось дольмена, то можна попросити у духа предка, що пішов у дольмен, аби він вас до себе провів. І ситуації так складатимуться, що або ви самі його знайдете (по інтуїції) або вас до нього виведуть інші люди, що опинилися випадково ("С—ЛУЧ—АЙНО") в цьому ж місці, як і ви.

Ось, ви вже стоїте поруч з дольменом.

І може виникнути запитання: "А що далі? Як мені спілкуватися з духом предка, що пішов у дольмен?"

На це запитання мені сподобалася відповідь В. Мегре (коли його запитали на одній з конференцій): "уявіть собі, що перед вами ваш далекий предок, і

розмовляйте з ним як зі своїм родичем, з яким ви не бачилися довгий час" (не дослівна цитата). Він такий самий, як і ви. У нього є душа, розум, дух - він мислить, відчуває, переживає, як і ви, але у нього немає фізичного тіла. Коли ви спілкуєтеся з дольменом (духом предка, що пішов у дольмен), отже ваша душа з його душею розмовляє.

Наші прабабуки пішли в дольмени, щоб передати нам мудрість, знання, істину Першеджерел. Можете порадитися з дольменом, поставити будь-яке питання, яке вас цікавить або хвилює.

Краще приходити до дольмена самому, щоб поспілкуватися з ним один на один. А якщо ви прийшли компанією, то поважайте один одного: не галасуйте, не відволікайте інших. Дух предка може спілкуватися і зі всіма вами разом. Це те ж саме, що ви всі разом прийшли до когось в гості поспілкуватися. Спілкування з дольменом може бути таке ж, як і спілкування з будь-якою людиною. Не варто чекати чогось надприродного, незвичайного.

Слово "дольмен" може означати "Дольмен" — той, що змінює долю (на рос. "ДОЛЬМЕН — долю меняющий — меняющий судьбу"). Час підтверджує, що доля (життя) багатьох людей змінюється на краще. Це за умови, що людина до цього готова і цього хотіла. Без згоди людини нічого не відбувається.

Тому, обережніше мрійте — мрії збуваються! Перш ніж мріяти — подумайте: "Чи потрібно це мені, чи готовий я до цього, що я з цим робитиму або до чого це призведе?" Те ж саме з думками, почуттями, емоціями, настроєм — все це матеріально і здійснюватиме на вас вплив (у вигляді різних подій, обставин, ситуацій).

Біля дольмена немов би місце сили — все підсилюється і прискорюється у багато разів. Тому бажано йти до дольменів з чистими думками, бажаннями.

Коли запитуєш питання або радишся з дольменом, то можна біля нього посидіти, подумати про це (пошукати відповідь на своє запитання). Помічаєш, що думка твоя прискорюється і осмислені інформації збільшуються. Хто бажає збільшити швидкість думки, то краще "шкідливі" продукти не споживати, особливо м'ясо.

Відповіді на всі запитання ви рано чи пізно отримаєте: або самі додумаєтеся, або випадково ця інформація до вас прийде, або хтось вам просто так поговорить про те буде, про що ви питали. Важливий момент, як спитати — таку відповідь і отримаєте. Питання краще формулювати чітко, зрозуміло і образно їх уявляти. І взагалі, образне мислення час усім нам відновлювати. Пригадаєте ситуацію з маленьким Володимиром, як він уявляв історію Стародавнього світу (коли йому читав цю книгу Володимир Мегре), і зрозумієте, для чого важливе образне мислення.

Біля дольмена краще поводитися як дитина (хоча ми всі і є діти Бога, але тільки забули про це) — невимушено, природно, робити те, що справді хочеться. Хочеться сісти поряд з дольменом — сядьте, хочеться роззутися — так і вчинить (починаєш відчувати Землю-Матінку), хочеться прилягти — лягайте, хочеться сміятися — смійтеся, хочеться голосно сміятися — смійтеся голосно, тріумфувати — тріумфуйте! Але пам'ятає, що ви в гостях.

Біля одного дольмена може виникнути якийсь своє відчуття, біля іншого — захочеться подумати про щось конкретне, біля третього — поставити саме це запитання або з'явиться бажання зробити саме це. Поводитися або чекати чогось за "трафаретом" не варто.

Я відмітив, що на початку з людини починає "виходити бруд". Те, що тобі заважає в житті, у стосунках з іншими людьми (наприклад, приховані страхи, нестриманість, поспіх, дратівливість, агресія, "натягнуті" стосунки з кимось) настільки посилюється, що ти це починаєш помічати в собі. І розумієш, на що варто звернути увагу. Отже, не лякайтеся, якщо з Вас це все "попре" або з ваших друзів, з якими ви приїхали до дольменів.

Хочеться ще сказати про таку річ, як "сталкерство". У тих місцях є люди, які так себе і називають: "сталкери" — провідники до дольменів. Є такі, які не лише проводять до дольмена, але і починають за нього говорити. Вони стверджують, що "чують" дух дольмена і говорять вам, наприклад, куди вам стати, що робити або що Вам сказав дольмен. Тобто, по суті, стають посередниками між дольменом і людиною, яка прийшла за порадою. Вам вирішувати — довіряти такій людині і тому, що вона говорить або довіритися собі (своїй душі). Якщо довіряєте, то "перевіряйте".

Те ж саме і щодо прочитаної інформації про дольмени. Не варто сліпо всьому довіряти, що написано. Так, навіть в такій цікавій книзі А. Четвергова "К Первоистоков чувствам прикоснись" є момент, коли він пропонує духу дольмена скористатися його тілом. Але, із слів однієї місцевої мешканки, таке не варто робити. Ніякий дольмен не скористається вашим тілом, оскільки ваше тіло — храм вашої душі. І щоб скористатися вашим тілом, йому доведеться потіснити вашу душу. А яка-небудь інша субстанція може цим скористатися, і як би вам потім не довелось її "виганяти" з свого тіла.

Також пішла "мода" давати імена дольменам, їх особисті призначення і на які запитання вони дають відповіді. Наскільки правдива ця інформація, нехай кожен вирішує сам. На те і відчуття (не емоції) людині дані.

З приводу назв дольменів. Напевно, не кожному буде приємно, якби до нього приходили люди і називали його не тим ім'ям, яке йому дали батьки.

І ще одне побажання. Залишайте після себе чисті місця, а не купи туристичного сміття.

І найважливіше.

Ця стаття називається "Непрактичне керівництво для походів до дольменів" тому, що не варто керуватися тим, що було написано вище. Краще за все самі відчувати те, що вам потрібно, і робіть так, як вам справді хочеться. Іншими словами, вчиться визначати реальність через себе.

Нехай буде з Вами мудрість Першеджерел. :-)

З повагою і відкритою душею
Вячеслав Богданов.
E-mail: yacheslav_bgd@mail.ru

Захотілося доповнити цю статтю висловами В. Мегре на конференціях.

Текст виступлення Володимира Мегре в Геленджикі 2000 г. (1 день):

Вопрос: Очень интересная информация о дольмене-прамамочки. Женщина уже пора туда ходить. Где же он находится?

В.Н. Мегре: ...Хочу, чтобы не было никаких поклонений. Я против этого. Я... мы... вы... каждая сильная... может быть сильной личностью. Каждая женщина может многое сделать из мужчины. Мне кажется, что не нужно ни перед кем поклоняться. Нужно понимать. И, каждая женщина может открыться в себе... каждая мать, такое же отношение к своему ребёнку, как и прамамочки Анастасии. Понять то, что понимала прамамочка, тоже можно будет. Я не хочу делать очередного идола, чтобы было какое-то поклонение. Вот пройдёт время, все это будет ясно. Сейчас пока я не чувствую, что нужно говорить и указывать, где дольмен. Сами смотрите. Как почувствуете, так и поймете.

Вопрос: Уважаемый Владимир Николаевич! Мои знакомые никак не могут приобрести книгу "Дольмены", изданную в Москве в 1999 году. Когда она будет переиздана? (г. Москва)

В.Н. Мегре: Вообще, эта книга — моя боль. Потому что её издали там, в Москве, ещё и поставили там, что это издательство "Анастасия". И после этого это издательство расформировали, потому что... отвратительно, вот взять, подойти к дольмену, то, что они там написали, и присвоить ему имя. Представляете, там другое имя. Совсем другое имя у этого дольмена. И кто-то взял на себя... Вот вы представляете, уровень самости — памятник, который существует десять тысяч лет, подходит сейчас человек и говорит: "Вот это, вот, так... а вот это вот, так... зовут" Ну и я бы не хотел, чтобы когда-нибудь эта книга была вообще переиздана.

Вопрос: Уважаемый Владимир Николаевич! А ведь зачем нужен памятник-дольмен нашей технократии? Пусть останутся незагрязненными ныне существующие святыни, что нам открыла Анастасия.

В.Н. Мегре: Я, относительно там, всевозможных проектов и так далее, своё мнение уже высказал. Я считаю, что нужно заняться прежде всего собой. Каждому. Семей, поместьем. Вот это главное. Всё остальное для меня вот как-то сейчас не воспринимается.

Текст выступления Владимира Мегре в Геленджике 2000 г. (2 день):

Вопрос: Каким образом можно узнать не о том, где дольмен прамамочки и где находится место, а о том, ходят ли туда люди, особенно женщины? Трудно ли туда дорога? Судя по книгам, это было не просто сделать взрослому мужчине. Как будущей матери, мне это всё будет очень интересно.

В.Н. Мегре: Я не знаю, может быть кто-то и доходит туда. Но как будущей матери — нужно уже начинать разговаривать со своим будущим ребёнком.

Вот, мы же идём к той или иной святыне в надежде, что нам что-то дадут. Так ведь. А как только мы начинаем так думать, что нам что-то дадут... А параллельно мы думаем, что нам чего-то не хватает, мы неполноценны. Лично мое мнение — необязательно идти к каким-то святыням, а обратиться всё-таки к себе. Я думаю, что вот, у этой матери, которая написала эту записку, будет прекрасный ребёнок, если она... просто подумает о себе и о нём. Я желаю ей, чтобы он был прекрасным, умным и очень хорошим ребёнком (аплодисменты в зале).

Ну я уже говорил, надо еще немножечко подождать, потому что происходит вот это, и меня он беспокоит, этот уклон обожествления, уклон преклонения.

Но вы можете обожещаться с ним (дольменом) и отсюда. А потом, попозже, я скажу, где он находится, наверное. Ну, может быть через два года.

Вопрос: Здравствуйтесь Владимир Николаевич! Скажите, пожалуйста, Вы говорите, что надо ценить семью. Как люди, которые сейчас в дольменах, могли не ценить семью и уходить в дольмены?

В.Н. Мегре: Речь идёт о том, что тогда начался интенсивный перелом, изменения, началось движение по технократическому пути. И те люди понимали, что дети — это не только вот, те, которые живут сейчас, непосредственно с тобой, его можно взять за ручку... Но ведь вы все сейчас тоже потомки этих людей, вы же тоже... их дети. Следовательно они, вероятно ещё и тогда... находили в себе способности думать вот именно о сегодняшних людях... как о своих детях. И, я не знаю, может это был просто акт отчаяния, может они ничего лучшего не придумали.

Ведь знаете, как интересно всё произошло. Несколько миллионов лет, Анастасия говорит, длился процесс, когда человечество жило очень счастливо, потом несколько тысяч лет, начался другой период, и человечество стало двигаться по технократическому пути развития, несколько сотен лет... и особенно сто последних лет в человечестве яркий всплеск развития техники. Смотрите, какие этапы — миллионы, тысяча, сотня... И она говорит: "А дальше идут просто годы". Сейчас просто годы... С определением пути развития, потому что так всё интенсифицировалось".

«Веселе помістя»

Вже рік як ми (я та коханий чоловік Євген) почали творити наше "Веселе помістя". А до того майже рік ми шукали своє місце на цій землі. Об'їздили, напевно майже всю Київську область і не тільки.

Уявила і пригадала себе рік назад. Я вивчала різноманітні сайти по огородництву. Агротехніка яку вони пропонували, в основному, була досить стандартною і дуже трудомісткою. З другої сторони деякі прийоми (перекопка, внесення мінеральних добрив, хімічна

боротьба із шкідниками тощо) – геть суперечили моїм поглядам щодо ставлення до землі і любовного господарювання на ній. Дуже допомогли книжки Н. І. Курдюмова "Розумний город" та "Розумний сад"... Розповідь, яку я пропоную далі була б цікавою для мене тоді і зараз.

Отже пропоную вам розповідь про те, що і як я вирощувала на своїх грядочках. Про те що вдалося, а що ні.

Земля в нашому помісті дещо кислувата та піщана (скрізь росте багату шавлю). Високо ґрунтові води. Тому грядочки формували високими. Спочатку планувала обгороджувати, а потім вирішила, що це занадто трудомістко. На формування 16 грядочок довжиною 10 метрів і шириною 1,4 метра ми з чоловіком затратили 9 днів. Гній – два невеличких вози вносили при формуванні грядок.

А далі сіяла, леліяла, любила так як підказувало серце. Що і як вийшло – в таблиці.

Що посадила	Агротехніка	Думки і зауваження
Картопля	Пророщувала картоплю в суміші тирси та землі три тижні. Висадила разом із капостою та квасолею. На деяких картопляних грядках посіяла чорнобривці. Додавала попіл в кожну лунку при посадці. Мульчувала торішньою травою.	Після посадки картоплі випав був сніг. Проте на повністю вкриті травою росточки він не вплинув. Картопля виросла велика, проте дуплиста в середині. Чи це проблема сорту чи агротехніки ще не знаю. Колорадський жук картоплю їв незважаючи на чорнобривці і квасолі, що росли поряд. Довелося купити в клубі органічного землеробства екологічно безпечний препарат і потравити. Можливо потрібно висівати чорнобривці раніше. Щоб вони цвіли, коли з'являється колорадські жуки, а то вони зацвіли тоді, коли вже час збирати прищов.
Квасоля та горох	Сіяла на початку травня. Квасолі разом із картоплею. Горох із редискою. Горох попідв'язувала до шпалери.	Проблем із цими рослинами не було. Для гороху шпалера обов'язкова. Гороху можна сіяти більше. Влітку їли скільки хотіли, а законсервувати я змогла лише дві баночки.
Салат і шпинат	Ростуть легко. Сіяла попід картопляними грядками і між морквою. Висівала в різні періоди.	Салат і шпинат дуже смачні рано навесні, а от в літку, особливо в його кінці ні салату ні шпинату якимось не хочеться. Тому думаю, що не варто їх висівати постійно з інтервалом в два тижні, як рекомендується достатньо одного двох раз.
Капуста	Ранню і пізню білокачанну цвітну і пекінську капусту вирощувала через розсаду на підвіконні квартири в півлітрових пластикових стаканах. Без пікіровки. Проколі і кольрабі – сіяла зразу на грядки. Розсаду капусти, що залишилась спробувала вирощувати серед трави.	Розсада прийнялась майже вся (дві рослини досаджувала). Брокколи вдалася гарно. Пекінська капуста зразу зацвіла і зелені не дала. Цвітна та пізня білокачанна виросли маленькими. Рання білокачанна, кольрабі – більш менш. Думаю причина в тому, що капуста вимоглива до якості землі. А серед трави капуста взагалі не росла, головки не в'язались. ЗЕМЛЮ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ, А ТОДІ САДИТИ!
Кукурудза та огірки	Кукурудзу висівала в середині травня, а в кінці висаджувала огірки, через розсаду. Сподівалась, що кукурудза буде опором для огірків.	Кукурудза вдалася на славу. Проблем із нею не мала. Для консервації варто брати молоді кукурудзу. Огірків ми майже не їли. Було їх мало і маленькі. Причини – недостатня кількість поливів. Вимогливість огірків до якості ґрунту. Можливо, варто висівати раніше, а не вирощувати через розсаду.
Морква та цибуля	Висіла по три рядки на грядці. В одному рядку і морква і цибуля.	У міжряддях росло багато зілля, тому гадаю потрібно висівати не втри, а в чотири рядки. А так виросла гарна і цибуля і морква.
Бурячки червоні	Висіла на початку травня.	Багато ще маленьких паростків бурячків поїли мурашки. Бурячки були кращі там де більше гною.
Селера	Вирощувала по інструкції через розсаду із пікіркою.	Виросла дуже дрібна. Можливо варто спробувати інший сорт, а можливо покращити якість ґрунту.
Редиска	Висіла лише на початку травня.	Так багато і такої великої та смачної редьки ми ще не їли. Вона була величиною із мій кулачок і не червива. Висновок: редька любить щілину.
Помідори	Вирощувала низькорослі ранні. Розсаду вирощувала самостійно на підвіконні. З пікіркою.	Помідорами ласували не довго. Фітофтора скоротила час плодоношення. Варто – більш уважніше ставитися до рослин, краще підв'язувати. Можливо також варто обробити рослини безпечними препаратами.
Перець	На розсаду висіла разом із помідорами.	Перець довго сходить – тому висівати варто рано. Попробували ми лише той перець, що залишився рости в горщику на підвіконні. Перець – гарний вазон!
Гарбузи та кабачки	Вирішила вирощувати просто посеред поля. Зробила луночки. Замульчувала навколо і...	Гарбузи лише зацвіли, а кабачки – ні. Висновок – треба спочатку зробити землю а тоді саджати.
Петрушка	Посіяла між ягодами. Декілька корінців посадили в ящик – свіжа петрушка всю зиму.	Осібно коріння попід'їдали миші. Що від неї залишилось подивлюсь весною.

Також посадила на своїх грядочках м'яту, кріп, коріандр, грибну траву, різні квіти. Загалом думаю з часом в мене буде все краще і краще вдаватися. Сподіваюсь мій маленький досвід комусь стане в пригоді.

З повагою Балун Марина.

Це моє життя. І тепер вільне

Ця стаття є відповіддю на питання одного з караванщиків: "Ну що, признавайся, важко жити в родовому помісті?" Я вирішила чесно описати труднощі і радощі початківців. З мого особистого досвіду.

Ми, мене звать Маша, а мого чоловіка — Сергій, живемо на землі вже 2 роки. Село наше називається Ружичево, в документах, а насправді тут залишилося місцевих жителів — бабусь і дідусів — з десяток. Більшість всі перебралася в сусіднє село Цвітне, що за 4 км від нас. А ми, читачі книг В.Мегре, почали купувати їхні будинки.

Спочатку були люди здебільшого з Кіровограда (це Кіровоградська область, Олександрівський район). Потім деякі вирішили, що дуже далеко від міста (приблизно 80 км.); що вони не знають, чим займатися в помісті, особливо взимку; як заробляти гроші; дітям далеко до школи ходити, немає кружків, як в місті; що важко буде без централізованого опалення і водопроводу; без магазинів. І тому вони тут жити не можуть. Почали навіть будинки свої перепродувати, від гектарів відмовлятися. Важко нам у цей момент було. Але ми їх тепер розуміємо: не всі ще готові до життя в родовому помісті, поза системою. Проте зараз до нас планують приєднатися друзі з Южноукраїнська (240 км від нас), з Горлівки (600 км), з Олександрівки (наш райцентр), ну і з Кіровограда. А постійно живемо поки тільки ми і Вітя — наш бджоляр-однодумець.

Коли ми тільки-но сюди приїхали жити, нам спочатку було радісно, легко і весело. Починалася весна, і ми, тільки-но зустрівши одне одного, жили в стані щастя, любові, окрилені мріями, що збуваються. Одразу почали садити живу огорожу, абияк город. Перший досвід посадки в траву, з мінімальним доглядом, був невдалим. Зараз (думаю, це потрібно

вставити) у нас засаджено більше 50% гектара, здійснено внутрішнє розпланування, город садимо звичайним і "курдюмівським" способом. А тоді... Я відразу ж покинула свою роботу. Сергій ще тягнув приватне підприємство, виїжджаючи до Кіровограда 2-3 рази на тиждень. Враження від перших місяців — неначе у відпустці: відпочинок від міської суєти, системи. Природа, краса... І раптом, приблизно через 5-6 місяців, мені стало... сумно. Адже я ж звикла, що у мене всі дні повинні бути зайняті, всі години розписані, що я завжди щось роблю і не встигаю. Навіть захворіла тоді. Нескладно — ангіною, але все одно неприємно. Злилася на себе — я ж майже в родовому помісті живу (наш гектар — в 100 метрах від купленого будинку), а хворію, життю не радію і т.д.

Потім зрозуміла: "Треба брати себе в руки. Це ж моє життя. І тепер вільне. Що хочу — те і треба робити". І почала думати, чого ж я справді хочу.

Після цього моє життя мені все більше і більше почало подобатися. Тепер я цілеспрямовано оздоровлюю свій організм: правильне харчування,

фізичні вправи, деякі очищення. Пригадала всі свої захоплення: в'язу гачком, вишивання; і те, чому я хотіла навчитися, коли буде вільний час: шиття, плетіння бісером. Навчилася добре готувати. Почала шукати способи притоків грошей, щоб чоловік завжди був поряд (дещо знайшла: продаж свіжих грибів, збір волоських горіхів).

Але найголовніше, як виявилось, це думки. Їх я почала вчитися контролювати. Переробляти все негативне, що тільки прийде в голову, на позитивний лад. Наприклад, коли ми тільки приїхали, я навіть боялася в ліс сама ходити. Думки про гвалтівників у голову лізли. А я гриби збирати дуже люблю, тому туди тягне. Зараз навіть пригадати смішно, але певний час я ходила постійно з ім'ям Анастасії та Ісуса Христа у голові (мені сказали, що це оберігатиме мене від усього нечистого). Зараз я розумію, що ті, у кого думки нечисті, самі до лісу ходити бояться. А мене там все уже знає, любить і оберігає!

Потім ще собак боялася довго — укусив мене один одного разу. Багато варіантів перепробувала, щоб страх зник. А спрацювала найкраще формула нашого Віктора: "Світла і любові вам!" Одразу це ставлення у

них до мене змінює, навіть хвостом махати іноді починають.

Далі, що хочеться сказати, може ще важливіше в помісті, ніж усе інше. Це енергія Любові, її постійна присутність! Значущість цього я повністю, на жаль, зрозуміла тільки після нашого з Сергієм прочитання 2-ої частини 8-ої книги В.Мегре. Тоді, приблизно 3 тижні, я відчувала її присутність між або поряд з нами. Зрозуміла, що це таке

насправді, і яке це щастя!!! Зараз це — моя мета, мої уроки. Думаю, в цьому і є насправді сенс існування жінки на землі, — бути хранителькою любові у своїй сім'ї. А чоловік — творець, і натхнення його — теж в любові.

Зараз ми переживаємо найщасливіші місяці в моєму житті. Розбіжності трапляються як швидкоплинні миті. Адже так жили ведруси усе життя (пригадаєте, Любомила і Радомир і в старості один в одного були закохані). І ще в "Обрядах любові" є фраза, яка мені запам'яталася: "Справжня любов у ведруській сім'ї приходила через рік або два після подружнього життя". Отже, не зневірюйтесь, якщо в перші місяці життя на своїй землі у вас буде не все так чудово, та солодко, як хотілося б. Все у нас попереду.

Свят нам поки що бракує. Тому ми самі їх собі придумуємо. Плануємо провести цього літа бардівський фестиваль, як в м. Жовті Води. Коли все з усіма погодимо і визначимося, дамо оголошення. Приїжджайте в гості.

Водоп'янова Маша.

У житті – все просто! І чудово!

*Уривок із стенограми виступу Терелигіна Сергія:
про лідерство в колективі сусідів, раді поселень і про Рідну партію.*

З приводу лідерства: чи, взагалі, в сусідському колі можуть бути лідери?

Чи можуть вони взагалі бути, а якщо можуть, то за яких умов і коли?

Погано, коли лідера немає.

Це повний базар, тусовка в найгіршому сенсі слова. Поселення – адже це не колгосп має бути, це така нова форма, соціальний організм.

Потрібно зрозуміти, яким він має бути.

Коли в 2003 року ми побачили те місце, де зараз вже наші помістя, ми, п'ятеро чоловіків, повернулися з подорожі по Харківській області і ось тоді сформулювали декілька принципів, які потім з сусідами почали обговорювати.

І сказали так: "Лідерство – поняття відносне."

Наприклад, сьогодні потрібніше для колективу сусідів провести землевидведення. Значить, на етапі землевидведення - я лідер. Ось я, Терелигін Сергій, найнахабніший, я не боюся ходити по кабінетах, я знаю, як розмовляти з чиновниками, я це вмію, я можу стусанами двері відкривати заради потреби сусідської. Піти землю вибити, там ще чогось...

Завтра, коли землю вже оформимо, Юрій Мартинов, мій сусіда, душа – людина, професійний біолог, він знає, як садити рослини, як живопліт висадити, він все розповість.. Ось, завтра він – лідер.

Післязавтра що-небудь з приводу, припустимо, екологічного балансу, – енциклопедично начитаний Вовка Родигін. Тепер він – лідер. Тому лідерство – поняття відносне. І коли пройде ось так коло лідерства по всьому сусідському колу і повернеться знову до когось, на новому витку, ось тоді ми і зрозуміємо, що взагалі-то ми всі – лідери. І ми таким чином уникли проблем пригнічення особи, лідерства, колгоспу ...

У нас було декілька таких ось принципів, домовленостей, які нас донині підтримують дуже чітко. Тому, коли ми збираємося з приводу Рідної партії, голос кожного теж чутий серед нас.

Зараз в Харківській області вісім місць, де створюються поселення родові (інформацію про поселення Харківської області можна дізнатися на електронній візитній картці Харківських сусідів). Дев'ять поселень – тільки ще організовується.

І коли постало питання про Рідну партію, ми вирішили зібратися разом.

Збори провели ось в якій формі. Анастасія розповіла про дві форми колективного волевиявлення. Вона показала народне віче і раду старійшин. Ось ми сидимо і думаємо: віче – ми ще самі не знаємо, що таке віче, як воно працювало за Новгородських часів. Копіювати, пародіювати або вигадувати своє можемо помилитися і дискредитувати ідею. Отже, віче поки не підходить. Рада старійшин? Ну хто з нас зможе, знахабніє і назве себе старійшиною, який уміє створювати родові помістя? Теж не підходить.

Думали, думали і зрозуміли, що потрібно створити раду поселень. Поки що. І, незалежно від кількості помість, право голосу не квотується, не делегується, не лімітується ніким нічого. Скільки захоче людей, стільки і прийде, кому душі це торкнулося. На те він і рада, щоб могли сусіди радитися.

Для чого потрібна рада? Є вже назрілі питання, які потрібно разом вирішувати. Де потрібні колективні дії, колективна думка. По-перше, це питання: як нам бути і як показувати себе соціуму, суспільству. Щоб побачили, що ми – не секта, а нормальні люди. По-друге, вже пора переходити від традиційного, руйнівного способу зароблення грошей до того, що

творить. До такого бізнесу, який би наближав до помістя, а не віддаляв (наприклад, зелений туризм, послуги з якого надавати може узгоджена і злагоджена інфраструктура сусідів).

Потім, потрібно зрозуміти ще ось що: Рідна партія – адже хочеться, щоб була, але не хочеться, щоб вона була як КПРС. І все це на раді поселень вирішується. Приїхали на раду представники поселень, обмінялися думками, розіхалися. І кожен потім – сусідам своїм все-все-все розповів. Потім знову зіхалися і говоримо – сусіди сказали те й те.

І коли прийде час, коли вже все зрозуміло, є загальна колективна думка і виробилася якась платформа, після цього можна з областей або регіонів збиратися, представникам рад, теж без усякого кворуму, і розповісти: харківські думають так, житомирські – так, івано-франківські – от так ось, волинські – от так. І вже там формувати колективну розумову лаву. І таким ось образом (неквапливо, поступово, злагоджено) створювати в Україні Рідну партію, об'єднувати думки людей і образи усі ці.

Ми у себе в Харкові зрозуміли, що потрібно природним шляхом рухатися. Щоб із зернятка зростала рослина. Тобто не засновницьку конференцію в Києві, а потім по регіонах створювати відділення, а навпаки.

І у нас народилася така думка. Ось уявіть собі, якщо ми з вами декларуємо, що є Рідна партія. За законами, які у предків були. Там же, як Мегре говорить, не було влади єдиної на всіх. Отже, і Рідна партія не повинна прагнути влади. Ми як би почали збирати характеристики цієї партії, якою вона могла б бути, аби бути привабливою. Друге. Вона, ця партія, не відволікає від помістя. Це теж дуже важливо. Вона повинна бути дієва, така, щоб політики з нею почали рахуватися. І щоб вона не створювала багато організаційних проблем (внески, бухгалтерії тощо), щоб від помість не відволікала нас рутинною партійною будівництвом.

І ось моє розуміння того, чого ми там з сусідами народили про Рідну партію. Уявіть собі, в Україні існує Рідна партія. Вона не реєструватиметься, не прагнимо влади. Адже "ловлять на гачок" і починають маніпулювати тоді, коли ти проходиш до парламенту і намагаєшся подолати 3% бар'єр, набрати 50 тисяч підписів, щоб привезти їх туди, в Центрвиборчком, і тебе перевірятимуть: підписи сьогодення чи ні. І ти повинен будеш, в ході цього процесу підкорятися правилам гри і бути залежним. Залежним – від гвинтиків Системи. Ось, щоб цього всього не сталося, я до парламенту не прагну, говорить Рідна партія, але я вас попереджаю всіх: ми ні за кого не голосуємо, якщо у нього в програмі не міститься - повернути любов у сім'ї. Рідна партія регулює, підуть люди на вибори або не підуть, і скільки відсотків піде взагалі. Ось тоді будь-яка партія шукатиме контактів з Рідною партією. Вони шукатимуть, – а де у вас тут центр Рідної партії? Ви розумієте, яка сила буде?..

Структура партії звідси витікає, ось з цього всього. Знову-таки, дідусь говорить, не можна концентрувати ні радіацію в одному місці, ні владу, ні гроші, ні ще щось. Концентрація – це шкідливе явище, треба уникати його. Як тут бути?.. Все дуже просто. Є рада поселень. Ці ради можуть бути регіональними... І Рідна партія може зустрічатися не через кожну дрібницю, а з істотних, доленосних питань. Це буде вже схоже на віче, напевно. Ось представники регіональних відділень порадилися і

призначають глашатаїв, які оповістили волю Рідної партії. Одного, двох, десятеро, як завгодно. Тобто, люди уповноважені і мають письмову довіреність.

Голос із залу: "А раптом вони щось намутили?"

Ну, перш ніж вони мутитимуть, треба щоб їм хтось довірив. Ось ти подивися мені в очі і скажеш — ні, ти занадто балакучий. І все, розумієш? А сусіди твої скажуть — чуєш, ми тобі довіряємо наші голоси. І таким чином акумулюється енергія довіри народної до людини, яка оповістить неупереджено думку Рідної партії.

Вибраний глашатай широко скаже: "Ось це — сказала партія. А особисто від себе міг би додати ось це, але це вже не думка партії, це моя особиста. Думка партії — ось таке." Такий людині можна довірити, він

глашатай.

Таку партію — вбити неможливо!

Ми з вами живемо в системі, де для того, щоб припинити діяльність будь-якої організації, потрібно завдати удару в епіцентр, де вона зареєстрована, де у неї рахунок зареєстрований...

А якщо партія ось така — без офісу, без парламентських крісел, вона ж — неубиenna!. Якщо ми не будемо реєструватися, нас не зупинити.

Я дуже хотів ось це розповісти, що ми там "натумкали" в Харкові.

Київ, березень 2006 р.

Сергій Перелигін, помічник з Харкова.
director@blitz.kharkov.ua

Одне із завдань «Рідної партії»

Серед анастасієвців повинні бути люди, які усвідомлюють проблеми на планеті, що зароджуються і штучно створювані, які можуть впливати на розвиток і створення Родових Поселень.

Деякі з них.

1. Проблема питної води.

— За даними Всесвітньої Організації Охорони Здорів'я від браку питної води в світі страждають 1,5 млрд. людей.

— Є території, де дощів не було 2 року (Кенія, Ефіопія), 3 року в Еритреї. Це примусило Ефіопію, Кенію, Танзанію будувати греблі у витоках Нілу. Єгипет оголосив, що греблі бомбуватиме.

— Ізраїль готовий був бомбувати греблі в Лівані, які перекрили струмок завширшки всього 80см, що тече з Лівану до Ізраїлю.

— У Каліфорнії відкачано всі глибокі свердловини артезіанської води.

— Восени 2005 року по телевізору показали пересохла Амазонку з гнилою рибою. Причина — вирубка лісів.

— Існують водні конфлікти між Україною і Молдовою.

Це лише окремі приклади. Ми непомітно перейшли в епоху водних воєн. Разом з цим почав розвиватися водний бізнес.

— Киргизстан продає льодовикову воду до Європи (10л - 12 євро).

— Сінгапур купує воду в Малайзії, частину її очищує і продає назад в Малайзію.

— Торгівля водою з бочок в Харкові тощо.

Це може призвести до того, що Україну, Росію, Білорусь можуть розглядати як джерело дефіциту води, на територію яких можна здійснити вторгнення як до Іраку із-за нафти, в Косово із-за рідкісних металів.

Людство стає дедалі більш залежним від води. Неправильне зрошення, вирубка лісів, розвиток тваринництва, відбір води з річок великими містами і підприємствами призводять до збіднення водними ресурсами, що породжує іншу проблему — настання пустель і контрастну зміну клімату.

2. Уран.

Україна за покладами уранових руд займає 5-е місце в світі. Дедалі більше країн зацікавлені в атомній енергетиці. Недавно президент США Буш заявив, що його країна поступово переходить на нафту (позаяк вони залежні від країн Близького Сходу) на ядерну енергетику. Всім відомо, як діє США в боротьбі за енергоресурси. Навколо потенційної країни-ізоляції світовими ЗМІ нагнітається багато штучного шуму — немає свободи слова, демократії тощо. Потім йдуть різні санкції, блокади, погрози, поки "аборигени" не перестануть взагалі що-

небудь розуміти і усвідомлювати, що відбувається, при цьому відволікаючись од вирішення внутрішніх проблем. Потім цивілізований агресор вломлюється в країну, бомбардує і руйнує її, створює умови для громадянської війни (Ірак, Косово в Югославії). Ставить до керма свою людину або групу осіб.

Буває і по іншому. Спочатку змінюється влада, президент, а вони вже переробляють під США свою Конституцію і закони (Україна, Грузія, Киргизстан).

У Харківській області, в одному з її районів, розпочали розкопувати уранові родовища. Мені це розповідали місцеві жителі райцентру. До одного з родових поселень, що створюються, — безпосередньо 15км.

Є про що задуматися...

Адже, крім того, адже створюється і загроза екотуризму, як одному з чинників здорового підприємництва.

3. **Переселення східного населення** — біженці (Китай, Індія). Все б нічого, але китайських емігрантів просуває китайська мафія — триади, яка починає тут пускати міцне коріння. Живуть китайці компактно, зовні тихо, але за своїми законами, працездатність величезна, виживання в будь-яких умовах, внутрішній дуже сильний націоналізм на відміну від яскраво-вираженого японського або чеченського. Уміють заробляти в будь-яких умовах. Я не проти когось. У будь-якого народу є різні люди. Я сам якийсь час жив на Сході і мені близьке східне світосприйняття, але поки наші анастасієвці як "сліпі кошенята" ходять і говорять, що немає вільної землі для поселень і все валять на чиновників і бюрократів, які не хочуть їх розуміти як носіїв великої ідеї "Відродження Землі", емігранти з Китаю, Лівану, Індії, на яких ніхто уваги не звертає, планомірно отримують сотку за соткою, що складаються в гектари.

Зрозумійте правильно: я за те, щоб у нас були китайці, ліванці, індуси — але анастасієвці, а не наш колгосп замінявся на китайський колгосп.

4. Проблема грошей.

Більшість анастасієвців люди з великим життєвим досвідом, багато з вищою освітою, навичками в рукоділлі на рівні майстерності, вірші пишуть через одного, деякі бачать минуле і майбутнє, а забезпечити себе грошима ми не можемо. Може ми не розуміємо самої суті грошей. Від деяких сусідів я отримував на читання цікаві дослідницькі роботи про гроші, про їх невидимі механізми дії і як наслідок вплив на наше мислення. Отже, є люди, які шукають те, що приховали розробники грошей. У грошей є своє невидиме життя, яке потрібно усвідомити. Інакше всі ми продовжуватимемо намагатися заробляти "великі

гроші", при цьому створюючи велику інфляцію, яка є прибутком для певних людей, що ніде не світяться.

Чому я піднімаю ці питання? Нам необхідно приймати правильні рішення і здійснювати правильні дії в цьому світі, що швидко змінюється. З книг видно, що ведруси не мали чіткого уявлення, як діяти перед зовнішньою агресією. Одні йшли воювати, інші йшли в ліси. У результаті помістя руйнувалися, а ведруська цивілізація заснула.

В історії були схожі випадки. Імперія інків була високорозвинена і знала від математики до хірургії, але їх вирізав Конкіста зі своїми бандитами. Індія, в якій і мудреці були, і наука була розвинена у всіх напрямках, про йогів взагалі мовчу, була скорена англіцями. Китай, про єдиноборство якого складено легенди, був змушений схилитися перед Англією і Португалією. Чого не врахували наші предки, що знали Космос, Землю, Людину, чого не передбачили? Адже вони знали про Римську імперію, жерців, створювану систему релігій. "Не противлення злу насильством", — мені відповідають. Мені здається, що предки шукали відповіді і щось навіть робили. Але чи вживемо ми зі своїми лінощами, коли це зло постукає до нас у двері. В. Мегре пише, що з нами воювали завжди і воюють зараз, кожную секунду. Як прийняти цю війну, бути в усвідомленні ширше за неї і перевести її в гармонію, а ворогів перетворити на друзів?

Спершу, може, потрібно усвідомити види зброї, які проти нас застосовуються.

На мій погляд, вони такі (в порядку ефективності):

1. ідеологічна (підміни ідеалів, образів);
2. історико-культурна (спотворюється і забувається минуле народу);
3. кредитна система (фінансова кабала);

4. геноцидна (алкоголь, тютюн, наркотики);

5. знищення природних умов життя (вирубка лісів, забруднення ґрунтів, річок тощо)

6. **Зброя фізичного ураження** (від автомата до підводних човнів, ракет, хім. зброї).

Пропоную і предків поважати, і самим мізки напружувати. Ми і окультна система перебуваємо пліч-о-пліч. Сподіватися, що нас не зачеплять її удари — себе одурювати. Вона створювалася саме проти нас. Якщо не будемо у свідомості ширші за неї, то завжди потраплятимемо в її капкани. Вона розраховує на те, що з нею воюватимуть, а її, може, просто необхідно використовувати як сучасний тренажер. Це, сподіваюся, обговорюватиметься мислячими людьми.

Поки що ми намагаємося вирішувати проблеми усередині поселень, але не потрібно забувати і про те, що і хто нас оточує. Нам необхідний свій "мозковий центр", розсіяний територією Землі. Якщо в кожному регіоні країни знайдуться 1-2 людини, що думають про написане і бажають обговорювати це один з одним, буде вже непогано. Якщо потрібно зустрітись, і в цьому є необхідність, можна зробити це у мене в Помісті під Харковом влітку або на початку осені.

Якщо у всьому написаному я помилюся, то і Слава Богу, що це так. Бажаючих відповісти, прошу вникнути в суть написаного, а не чіплятися за слова, не критикувати і не вчити мене жити.

Побудова суспільства, а не держави, вертикалі-горизонталі влади, досягнення багатства, товариства людей, спрямованих до побудови Родових Поселень і правильного гармонійного співіснування з неанастасіївцями.

Владислав Ситник, квітень 2006 р.

Супутник захисника природи

Вирощування лікарських трав

Валеріана лікарська.

Зазвичай у дикорослої валеріани довжина кореневища п'ять сантиметрів. А якщо виростити цю рослину на грядці, довжина його збільшиться до 15 сантиметрів.

Наприкінці літа або на початку осені пройдіться сирими і заболоченими лісовими узліссями і галявинами та зберіть насіння валеріани лікарської, а на початку листопада висійте їх в землю. Якщо ви не встигли висіяти на зиму - не засмучуйтеся. Насіння можна посадити і навесні. Але більше року їх не зберігайте: вони втратять схожість. Насіння висівайте в добре і глибоко оброблений ґрунт, куди корисно внести компост, а якщо земля кисла, то і вапно.

Найкраще всього насіння висівати рядами, відстань між якими має бути 45 сантиметрів. Закопувати насіння треба на сантиметр на суглинних ґрунтах і на два сантиметри - на легких. Витримує валеріана лікарська і затінок, адже дика валеріана часто росте під чагарниками і деревами.

Хоча в природі вона віддає перевагу сирому ґрунту, за давніх часів вважалося, що найкраще коріння можна збирати лише з сухих і високих місць. Перевірте це і спробуйте висадити валеріану на сухих легких ґрунтах і навіть на кам'янистих схилах. Поле, що засівається валеріаною, може давати урожай декілька років. А щоб рослини культурної валеріани не вироджувалися, між ними садіть час від часу дику.

Кореневища валеріани викопуйте на другий рік, а щоб вони мали міцніші квітконосні стебла, що з'являються влітку — обрізайте. На насіння залишайте самі кращі рослини, їх рясно поливайте і ретельно удобрюйте.

Горицвіт.

Горицвіт любить рости на вапняному ґрунті, та на горбах, що зігріті сонцем. Тому розводити його слід на відкритому сонячному місці, на ґрунті, що містить вапно, або удобрене вапном. Культивують цю рослину також в садах. Тоді сіяння висаджують на грядки з торф'яної землі з домішкою вапна. Насіння восени засипають сирим піском, а навесні висівають в ящик або в парник. Коли насіння зійде і сіяння підрастуть, молоді рослини пересаджують в ґрунт рядами на відстані 15-25 сантиметрів один від одного. На зиму для захисту рослин від вимерзання їх варто вкрити листям.

Оман високий або дивосил.

Обробляють дивосил самим звичайним способом, висіваючи насіння ранньою навесні або пізньою осенню на глибину 2-3 см з міжряддям 60 см, на 1 метр грядки висіває близько сотні насіння. Дивосил можна розмножувати ще і відрізками кореневищ або вирощувати з насіння розсаду, потім висаджуючи її в добре удобрений ґрунт.

Звіробій звичайний.

Звіробій холодостійкий, любить світло, і за нормальних умов на одному місці може рости років десять. Тому ґрунт має бути добре удобреним: на 1 м² внести 5-7 кг гною. Семена висівають в світлі і чисті від бур'янів ділянки. Важливо, щоб на ділянці не застоювалися весняні води.

Сіяти рослину краще під зиму, за тиждень-другий до морозів. Висівають звіробій поверхнево з міжряддями 45 см. На 1 м грядки сіють 1500 насінин (0,15 г). Після появи сходів звіробою грядки прополують, міжряддя спускають. За потреби звіробій можна прополювати ще кілька разів.

Д.Е. Борейко, В.Н. Грищенко.

Придбання нерухомості типу «хата»

Будинок, затишний будинок.

Ліс, поле, луки, свіже повітря. Як все чудово! Ось Ви і вирішили переїхати на природу, в майбутнє родове поселення, і Вам потрібен будинок або тимчасова дача, або загальне місце для зустрічей. У будь-якому випадку, Ви стикаєтеся з проблемою купівлі нерухомості, типу ХАТА!

На прохання і щоб поділитися досвідом, пишу цю скромну працю.

Адже, як говорять: розумний вчиться на своїх помилках, а мудрий на чужих. Так от, з побажанням Вам нескінченної мудрості почнемо.

Скажу одразу, що за фахом я юрист, і практичного досвіду до цього часу вже назбиралось, і сюрпризів не повинно бути, але або країна у нас така, або час такий.

Все починається з того, що приймається рішення придбати нерухомість типу "хата". Коли одна людина або сім'я зважилися на такий крок — тут простіше; складніше питання, коли багато людей або сімей вирішують придбати декілька будинків у відносній близькості один від одного. В цьому випадку є декілька варіантів: перший — кожен самостійно займається пошуком і оформленням; другий — обирається одна людина з колективу, яка займається пошуком і оформленням будинків; третій — вибрана особа займається пошуком нерухомості, попередньою домовленістю, а покупець вже безпосередньо сам займається оформленням будинку. Мені імпонує останній варіант, але скажу про особливості кожного.

1. Уявіть ситуацію: у селі з'являється новий народ (якщо ви сподіваєтеся, що Ваш навіть хай короткий візит пройде не поміченим, то вчиняєте дуже безглуздо. Це ж село! Через 30 хвилин після вашої появи в селі всі вже знатимуть хто, що, навіть, звідки!) і починає шукати будинки. Місцеві бачать дикий попит на нерухомість типу "хата" і так же дико починають піднімати ціни. На жаль, це був наш варіант, тобто, коли ми приїхали, за будинок в середньому просили близько 2000 гривень, а через три місяці ціна зросла до 7 000 доларів. Отже, дивіться самі!

2. Цей варіант найбільш прийнятний, якщо є людина, яка має час, бажання і хоч би невеликий досвід у оформленні паперів. Та й інші з колективу готові сплатити послуги або хоч би компенсувати витрати. Але, як свідчить практика, такий доброволець — рідкість. А якщо вам пощастило і у вашому колективі виявився такий активіст, то вам всім треба буде вирушити до нотаріуса або в місцеву раду і зробити довіреність на оформлення будинків.

3. Як я вже казала, цей варіант мені подобається найбільше. Одна людина, яка представляє групу, приверне менше уваги місцевого населення і, що головне, не створить ілюзію ажіотажного попиту на купівлю будинків, а головне, зручно збирати інформацію про будинки, господарів і вигідніше за фінансовими витратами (поїздки, "подарунки" тощо). А потім вже покупець сам домовляється про всі нюанси. Не ускладнюватиму все, але скажу, що у нас вийшло все навпаки, тому сміливо стверджую, що запропонований варіант успішніший щодо досягнення мети.

Наступним етапом буде безпосередньо пошук "хати". Тут найважче — це переговори з місцевими жителями. Пам'ятайте, що це село, тобто свій мікросвіт, де кожен є братом, сватом, кумом іншого, де сусіди можуть точити один на одного зуби не одне покоління тощо. Про особливості сільського менталітету можна книжку написати, тому обмежуся

невеликою пам'яткою. По-перше, Ви для них чужий! Що б Ви не робили, щоб не говорили, все піддаватиметься уважному вивченню і суб'єктивному перекручуванню, не спеціально, просто кожен помиляється в міру своєї нерозумності! Тому будьте ввічливі, але не базікайте зайвого, типу того, що ви приїхали створити город-сад! Тут доречна правда, та не вся, назвемо її легендою, тобто розповідь, що вас привело в ці краї. Наприклад, ви все життя жили в місті скучили за простором глибинки, ви хочете щоб ваші діти поліпшили стан здоров'я на природі, подобаються місця для риболовлі (збору грибів) тощо, головне, щоб вона поєднувалася з образом життя місцевого населення. Не варто розповідати який ви легінь, що ви знаєте і що ви збираєтеся зробити "рай на землі", потім ліпше покажете на ділі! По-друге, будьте простіші і світ потягнеться до Вас. Висловлюйтеся просто — це Вам треба, а не їм, будьте зрозумілі місцевому населенню — швидше отримаєте відповіді. По-третє, обережніше з гулянням. За можливості уникайте банкетів, самогон і жирні місцеві страви можуть вам не смакувати, чим ви образите господиню або свій шлунок. По-четверте, у жодному випадку не розповідайте, що вам розповіли в іншому будинку, вам ще пліток бракувало! По-п'яте, не тягніть з рішенням: домовилися — зробили! За можливості не змінюйте рішення — можете надалі зійти за порожню базіку.

Бажано відразу мати образ того, що шукаєте. Це може бути тимчасове житло, місце загальних зустрічей або просто місце схованка від дощу, але головне визначите, які елементи (піч, погріб, гараж, криниця) для Вас найбільш принципові, а які другорядні.

Отже, етап переговорів. Перше: не довіряйтеся усній домовленості, як говорили стародавні "папір не червоніє". Краще один раз написати, ніж десять разів сказати. Тому із самого початку звикніть мати із собою ручку і папір. Я не говорю, що Вас хочуть обдурити, ні, річ у тому, що юридичні знання населення більшою мірою залишають бажати кращого.

Отже, ви знайшли відповідний будинок і господар згоден його продати. Далі Вам треба:

1. Визначити, чи є господар власником будинку, тобто особою, якій належить право розпоряджатися майном, в нашому випадку будинком. Для цього вам треба зажадати документи, що підтверджують це. Щоб не образити людину, (не забувайте, що в селі всі справи здебільшого вирішуються на довірі, всі вони вирости в одному селі і по-сусідськи вирішують справи, але ви ж чужа людина, і тому не варто розраховувати на довіру), тактовно попросіть технічну документацію на будинок (це книжечка з барвистою обкладинкою формату А4 (у новому варіанті) або скріплені друкарські листки (у старому варіанті), де вказано всі дані про будинок. З цього документа ви і дізнаєтеся, хто власник (на титульній сторінці внизу вказано власника і спосіб отримання ним будинку). Якщо такого документа немає, то вам варто попросити договір купівлі-продажу, дарування, документи про прийняття спадку тощо. Але все одно згаяти час на відновлення технічної документації доведеться і, на жаль, це не один місяць.

2. Ціна. Про неї варто домовитися заздалегідь, а краще зафіксувати в розписці. Розписка обов'язково потрібна, якщо ви здійснюєте передоплату або частково сплачуєте суму, що обумовлена. Розписка має бути приблизно наступного змісту: Я, П.І.Б.

продавця, що проживає... паспорт, серія, номер, ким виданий, отримав від П.І.Б. покупця 1000 грн. (тисячу гривень) в рахунок авансу за будинок вартістю 5000 грн. (п'ять тисяч гривень (сума прописом вказується обов'язково), який знаходиться за адресою. Внизу дата і підпис. Порада: не давайте всю суму за будинок, а то продавець втратить ентузіазм до оформлення потрібних паперів. Я не думаю, що Вам принесе задоволення їздити по селу, а то ще далі — у пошуках продавця, щоб отримати його підпис або відвезти до нотаріуса.

3. Розділ витрат. Зазвичай навпіл, але це як домовитися.

4. Перший крок оформлення — отримання в БТІ (бюро технічної інвентаризації) витягу. Це зазвичай робить продавець або хто-небудь по його довіреності. На цю процедуру йде від 3 до 30 днів — залежить від сплаченої суми. До речі, воно має обмежений термін дії 3 місяці, тому це бар'єр.

5. Нотаріус. Ідучи до нотаріуса треба мати такі документи:

- техпаспорт на будинок і витяг БТІ;
- паспорти покупця і продавця, їх ідентифікаційні коди, а якщо вони діють через довірених осіб, то і відповідна довіреність;
- довідка про те, що в будинку, що продається, не прописані особи молодше 18 років, береться продавцем в місцевій раді;

- заява дружини (чоловіка) покупця про те, що вона (він) не проти придбання нерухомості чоловіком (дружиною). Завіряється головою місцевої ради або нотаріусом.

У ряді випадків нотаріус запитував довідку про те, що будинок дійсно знаходиться там-то. Але я при оформленні будинків таку довідку не надавала і її у мене не вимагали.

Додам ще про те, що наше законодавство змінюється аж надто швидко. Наприклад, свій будинок я оформила, надавши тільки документи БТІ, паспорти і ідентифікаційні коди. А ось вже з другим довелося повозитися: то форма довіреності не та, то ввели обов'язково заяву від чоловіка про згоду на купівлю, то вже треба довідку про те, що в будинку не проживають особи, молодші 18 років, а все це — час і гроші. Отже, відразу розпитайте нотаріуса про перелік необхідних документів і їх форми, а ліпше візьміть або напишіть перелік, а ще краще попросіть зразки. На це, звичайно, піде не будь-який нотаріус, але в цьому випадку ви заощадите не тільки час, але й гроші, а головне нерви.

Юридичні статті по родовому помістю розміщуються на форумі сайту www.zku.org.ua у темі "Юридичні питання по родовому помістю".

У нотаріуса обов'язково повинні бути представники обох сторін: продавець і покупець. Нотаріус віддає покупцеві оригінал договору купівлі-продажу і дві копії (для БТІ і місцевої ради).

6. Після реєстрації операції. Покупець знову прямує в БТІ вже для реєстрації себе як власника.

7. Копію віддає в місцеву раду, де роблять відповідну реєстрацію.

8. Приблизні витрати: довіреність в місцевій раді коштує пару гривень, у нотаріуса від 10 грн.; у таких же рамках коштує посвідчення заяви чоловіка; БТІ для отримання витягу треба заплатити від 100 до 300 грн. (залежить від стану документів). Якщо документи дуже старі або були не зафіксовані зміни в спорудах, можливо, буде потрібно виїзд для оцінки фахівців БТІ — це ще додаткові витрати, які ляжуть на Ваші плечі; у нотаріуса заплатите 1% від суми договору або від оцінної суми за документами БТІ (дивлячись яка сума більша) і послуги нотаріуса близько 200 грн. Нотаріус реєструє Вас як власника в електронній базі; при оформленні операції у нотаріуса через банк заплатите ще 1% до пенсійного фонду; БТІ за реєстрацію Вас як власника — близько 30 грн.

Ще децю про договір. Якщо Ви передаєте за будинок певну суму, то це договір купівлі-продажу, якщо Вам просто віддають будинок — це договір дарування, не варто їх замінювати один на інший. Щодо суми договору: якщо вона менше оціночної (як часто буває) пишуть в договорі фактичну суму, Вам немає сенсу її занижувати. Навпаки, якщо з якихось причин договір буде розірвано, Ви отримаєте тільки ту суму, яка фіксується в договорі. Якщо ж фактична сума більше оціночної, заниження її може бути виправдане тільки зменшенням витрат під час оплати вказаних вище 2% відсотків.

Отже, ще раз стисло ваш шлях: будинок — господар-власник — місцева рада — БТІ — нотаріус — БТІ — місцева рада — ВИ ВЛАСНИК!

Якщо виникли запитання, пишуть на e-mail: ksusha12@ukr.net, або Богданову В. — vyacheslav_bgd@mail.ru.

УСПІХИ!

Оксана Б., 28.03.06 р.

Чи потрібна «анастасіївцям» своя партія?...

До світлих думок про Рідну партію!

Чи потрібна "анастасіївцям" своя партія. Це питання поживалось в період передвиборних перегонів "нині існуючих партій", а в даний час знову потонуло в повсякденних справах і життєвому сум'ятті. Не дарма наші предки придумали стільки чудових прислів'їв. Ось одне з них — "Поки грим не пролунає — мужик не перехреститься". І більшість з нас дійсно в житті керуються цим правилом — чекаємо поки пролунає ГРІМ!

Дійсно, навіщо нам на даному етапі партія і парламент? Навіщо нам з своїми чистими помислами

лізти в брудну справу — політику?

Створимо громадські організації в кожному місті і займемося будівництвом "соціальної гармонії в суспільстві". У кого вистачить сили і терпіння, ті на підставі діючих Законів України зможуть поселитися в своїх родових помістях. Знайдуть своїх половинок, посадять сади, викопають ставки, побудують садиби, народять дітей і в думках змінюватимуть суспільство, в якому живуть. Все це в рамках діяльності громадської організації нам дозволять зробити.

Але, в один прекрасний момент (скоріше критичний), у влади з'явиться бажання прибрати все до рук. Адже апетити зростають щодня. Не залежно

від кольору, перебуваючим при владі окремим персонам і групам осіб (структурам, кланам, партіям і т.д.), не потрібні будуть вільні, незалежні люди, з своїм світоглядом, які живуть щасливо у власних родових помістях і нікому за це не платять?

Для цього (один з варіантів), створять штучну економічну кризу або відразу декілька маленьких (м'ясну, цукрову, газову, хлібну і т.д.).

І з високих трибун, з метою залатати дірку в бюджеті, посиляться закони і підзаконні акти:

— Зміни і доповнення до ЗУ "Про землю", податкового кодексу і т.д. Вводиться податок на землю 1 грн. з 1 сотки. (1 га — 100 грн.) АЛЕ яка надбавка до бюджету!

— Зміни і доповнення до ЗУ "Про приватну власність", податкового кодексу і т.д. Вводиться податок на нерухомість (приватні будинки, дачі і т.д.). До речі готовий проект вже лежить в ДПА України — чекає свого часу. У Європі даний податок існує, а ми, як відомо, йдемо туди ж семимильними кроками.

— податок на альтернативні джерела енергії (не можна позбавляти "свої" надприбуткові енергетичні, газові і ін. компанії)

— податок на водні ресурси ("їхні" компанії ставлять очисні споруди на річках, біля яких розташовані наші родові поселення)

— податок на дерева (хоч би по 1 грн. за дерево) Таке в історії вже було, а чому не повторити? (Хрущов, Горбачов). Старше покоління пам'ятає, як рубалися під корінь сади і виноградники.

— можна придумати ще багато "прекрасних" законів.

Що у такому разі буде з нами, з щасливим життям у власних родових помістях?

Закони змінити ми не в силах, проти влади не підеш. Ми ж мирна організація, законопідкорна. Не витримає жодне родове помістя такого гніту. Вирубуватимуться сади, зменшуватимуться земельні наділи, сім'ї будуть вимушені переселятися з великих просторих будинків в маленькі акуратні будиночки або трущоби. Ну, а ті родові помістя у кого не витримають нерви, піднімуть, як було раніше селянські повстання. Не зможе батько рубати родовий сад, який він виростив для своїх дітей і внуків. Злість затьмарить розум. Про яку можна буде говорити усвідомленість, якщо немає механізму захисту родового помістя від свавілля! Хотів з сім'єю піти в ліси та і ліси на той час будуть вирубані.

На такій хвилі може з'явитися лідер якої-небудь партії (який спровокував цю ситуацію через "своїх парламентаріїв"). Ось Вам революція (колір ще не придумав), переворот, прихід до влади нового лідера (дай Бог не диктатора).

Або інший варіант.

Нас "ганьбитимуть" і "повісять ярлик" терористичної організації, котра виступає проти конституційного устрою. Ці повстання або обурення поселенців придушуть з допомогою натівських миротворців. Благо, що на той час натівських баз на територію України буде достатньо. (Піарівський варіант, узятий з сюжету книг про "Анастасію" про впровадження на Русі християнства).

Третій варіант розвитку подій.

Не дозволить нам наша усвідомленість піти на відкриту боротьбу. Ми і наші діти змиримося з долею (не досить у нас сил, волі, рішучості і мужності захищати свої родові кубла). Спалимо книги про "Анастасію", забудемо передані нею думки про суть буття Людини на Землі. Повернемося всі в міста, в свої бетонні коробочки (з енергоінформаційної точки зору найлегше локально "промивати мізки і програмувати" людей, коли вони знаходяться в одному місці з відривом від своєї родової землі). Покірково працюватимемо на фабриках і заводах, підприємствах і фірмах, що належать "одиницям", дихати отруєним повітрям, оглядати пустинні ландшафти приміських зон відпочинку і народжувати дійсно генетичних виродків, а не вільних людей. І, щоб не виникало непотрібних думок в поганій голівоньці, з своїми половинками заливатимемо горе "гіркою". А багаті, розумні, ті "одиниці", котрі при владі, із задоволенням, як Дж. Буш (див. "Анастасію"), їздитимуть в свої ранчо і не поспішаючи обдумуватимуть, як краще управляти нами і ще більше заробити грошей (підняти тарифи на комунальні платежі, ввести "безперервну" систему подачі електрики, газу, води, налякати яким-небудь міфічним ворогом (газовою війною або хворобливим вірусом і т.д.).

УСЕ ЦЕ, ЗВИЧАЙНО, ЖАРТИ але, як відомо "в каждой шутке есть доля шутки".

Я вже маю свій гектар землі і будую власне родове помістя. Я не хочу, щоб коли-небудь наді мною або моїми дітьми хтось так пожартував. Не можна будувати родові помістя, спираючись лише на думки про світле майбутнє. Потрібно діяти вже зараз.

Та ми вже багато зробили — каравани сонячних бардів, зустрічі однодумців, зльоти половинок, читацькі клуби, конференції, виставки і багато що інше. Як говорив політичний класик: "Процес пішов". Та ми миролюбні, ми бажаємо всім людям щастя, любові і добра. Але соціум ще не готовий до різкої зміни свідомості. Для цього необхідний час.

З приводу створення Рідної партії йдуть тільки обговорення, а хтось вже хоче задушити її на корені (не хочу виражатися медичними термінами), вбити в наші голови ДУМКУ, що партія нам не потрібна, це погана справа, брудна, та і не гідні ми — розумом не виїшли.

РІДНА ПАРТІЯ — це наш захист, інструмент, за допомогою якого ми зможемо затискати свої гайки і поступово міняти механізми в моделі (структурі) нашого рідного сьогодишнього технократичного соціуму. Без Рідної партії у нас немає майбутнього. Якщо у когось є інші пропозиції забезпечити (захистити) наш рух, прошу його викласти.

З вірою і надією в світле майбутнє Рідної партії!

14.04.2006
Олександр Ч.
м. Харків

ch-alexandr@rambler.ru

Інформаційно-аналітичний центр «Дзвенячі кедри України»

Інформаційно-аналітичний центр (ІАЦ) — це співтворче об'єднання читачів книг Володимира Мегре.

Мета інформаційно-аналітичного центру — розвиток в різних сферах руху читачів книг В. Мегре. Одне з основних завдань ІАЦ — інформаційна підтримка існуючих поселенців і людей, які збираються ними стати, тобто майбутніх творців родових помістей.

Налагодження інформаційного обміну між регіонами, родовими поселеннями, "рідними" людьми, організаціями, читацькими клубами, та іншими людьми, що підтримують ідею про родові помістя.

Підрозділи інформаційно-аналітичного центру

Родова енциклопедія.

У співтворчості формування бази даних з цінною інформацією. Тематична структуризація матеріалу, відкритість і доступність інформації.

Просвітницька і репортерська діяльність.

Освітлення всіх значних українських подій і важливих міжнародних.

Новини, вісті з регіонів України, інформація про зустрічі, заходи (концерти, свята, фестивалі, зустрічі друзів, читацькі конференції, шлюбні та сімейні зльоти).

Студія.

Фото і відеорепортажі. Створення фотогалерей і відеодисків корисних людям.

Інтернет-сайт.

Співтворче формування бази даних "Родова енциклопедія". Таким чином, кожна людина може взяти участь в процесі додавання інформації, її практичного розташування, організації зручного пошуку матеріалів з необхідної тематики. Творити і радіти, що його праця не даремна — потрібна багатою.

Розміщення на сайті звітів про події, оголошень, аналітичних нотаток, книг, фотографій, аудіо- і відеозаписів та безліч іншої інформації.

Видавництво.

Вихід у світ книг, брошур, альманахів, поетичних збірок, казок.

Академія родових помістей.

Організація в Україні академії, що сприятиме визнанню на державному рівні ідеї родового помістя, проведення тематичних конференцій, навчальних курсів, лекцій, обмін практичним досвідом.

Ярмарок.

Реалізація виробів, створених у родових помістях: вишиті з любов'ю сорочки, красиві, що дарують тепло, сувеніри, продаж іншої продукції, пов'язаної з рухом читачів книг В. Мегре (у тому числі пересилкою поштою).

Переклад книг.

Сприянно перекладу книг В. Мегре на українську мову.

ІАЦ «Дзвенячі кедри України»

(оглядова стаття, продовження)

Академія родових помістей в Україні

Чи багато потрібно знати і вміти тому, хто вирішив створювати своє родові помістя? Які саме знання для цього потрібні і де їх можна отримати?

Ці питання встали переді мною кілька років тому і донині залишаються актуальними, як, думаю, і для більшості тих, хто почав створювати або готується до створення свого родового маєтку.

На першому плані, звичайно ж, інформація про рослини. І відразу виникає проблема: те, що мені хотілося дізнатися, було по крупницях розкидано в найрізноманітніших джерелах. Інформації було багато і містилася вона в абсолютно різних галузях наук, що вивчають рослини, — систематиці і фізіології рослин, флористиці, геоботаніці, дендрології, ґрунтознавстві, екології, лісознавстві і багато інших. Одночасно з цим виникли питання щодо вибору будинку, про те, як зробити ставок, які тварини і птахи могли б жити в нашому помісті і які умови їм для цього необхідні. І ще — щодо облаштування побуту таким чином, щоб опалювання, приготування їжі, звичайне прання і купання, а також утилізація відходів займали мінімум часу, зусиль, і зберігали простір навколо чистим. Питання були і є, і де шукати на них відповіді?

Звичайно ж, можна засісти в бібліотеці або в інтернеті, вишукуючи необхідну інформацію і використовувати її, пробувати самому навчання, навчатись на своїх помилках, переймати досвід тих, хто вже знайшов якість своє рішення і готовий ними поділитися. Більшість з нас так і робить.

Також можна спробувати отримати знання з деяких перерахованих питань в існуючих навчальних закладах. Певний час я, наприклад, обдумувала

доцільність заочної освіти за фахом "Зелене будівництво і садово-паркове господарство" в Національному аграрному університеті (аналогічна спеціальність є в багатьох сільськогосподарських інститутах і технікумах). Проте я розуміла, що справді потрібні мені знання складуть не більше 30% програми (в кращому разі). І витратити час і сили на те, щоб здавати непотрібні заліки, було просто шкода. Тим більше що диплом мені, по суті, не потрібний.

Поступово, в процесі пошуку рішення поставленого завдання, спостерігаючи і аналізуючи, я дійшла до висновку, що нам потрібна своя ШКОЛА, зі своєю програмою, вчителями і методиками, що надаватиме саме ті знання, які нам потрібні. Як виявилось, такого висновку дійшла не я одна.

Радісною була звістка про те, що в Росії розпочала роботу Академія Розвитку Родових Помістей. Враження про те, що вона (Академія РА) пропонує своїм слухачам і яким чином в ній побудовано навчання, ви могли прочитати в третьому номері нашої газети, в статті Алли Карпенко "Створимо наш Рай на землі всі разом!"

На сьогоднішній день вже декілька осіб вирішили взяти участь у створенні школи для творців родових помістей в Україні. Назва, яку ми для неї обрали, - Академія родових помістей.

Для того, щоб організувати її роботу, потрібну та корисну для багатьох, необхідно вирішити низку питань, а саме:

1. Підготувати матеріальне забезпечення. Це і вибір місця і приміщень для занять, рішення питання живлення і мешкання студентів і викладачів,

підготовка засобів навчання, наочної допомоги, демонстраційного і роздаточного матеріалу тощо.

2. Розробити програму занять і визначити викладацький склад.

3. Офіційно зареєструвати Академію родових помість в Україні.

4. Оскільки для деяких людей важливо, щоб після закінчення навчання у них був документ державного зразка про здобуту освіту, можна укласти договір з одним з існуючих Вузів. Їх викладачі начитуватимуть в нашій Академії певну кількість годин за обумовленою програмою, і цей ВУЗ може видати відповідний документ.

У ході обговорення роботи майбутньої Академії було висловлено пропозицію про те, що надалі на її базі можуть розвиватися різні НДІ (науково-дослідні інститути) з вивчення і рішення актуальних питань.

Форма навчання в Академії може бути різною. Спершу ми обрали двотижневі курси. Думаємо, що надалі можна буде розглядати очно-заочну, заочну і вечірню форми навчання. За нашими уявленнями, 2/3 учбового часу (не менше) повинні займати практичні заняття, екскурсії, семінари.

Ось заздалегідь складені нами теми занять і їх короткий зміст:

1. Родові помістя і родові поселення.

1.1. Суть ідеї. Відмінність од існуючих екопоселень і форм господарювання.

1.2. План родового помістя і проект родового поселення. Знайомство з існуючими планами і проектами і складання своїх.

2. Юридичні питання по родовому помістю.

2.1. Як отримати землю для облаштування родового помістя і створення родового поселення за чинним законодавством України. Можливі варіанти і шляхи створення родових поселень.

2.2. Огляд деяких юридичних питань, які можуть виникнути під час створення і облаштування свого родового помістя і відповіді на них.

3. Рослини і рослинні співтовариства.

4. Землекористування.

4.1. Склад і характеристики ґрунту. Від чого залежить родючість і як її відновити.

4.2. Способи обробки землі. Безплужне землекористування. Пермакультура.

4.3. Сад і город — яким йому бути.

5. Взаємовідносини між людьми.

5.1. Формування стосунків у колективі. Питання лідерства — яким йому бути?

5.2. Спільне рішення важливих питань. Віче в родовому поселенні.

5.3. Організація і проведення загальних свят. Коли і як їх можна провести. Які для цього можна використовувати обряди і ігри.

6. Облаштування родового помістя.

6.1. Важливість детального проекту облаштування помістя. Планування (ландшафтний дизайн) земельної ділянки.

6.2. Можливі варіанти екологічно чистих будинків. Вже існуючий досвід їх спорудження в помістях.

6.3. Автономне енергозабезпечення.

6.4. Водопостачання.

6.5. Утилізація відходів.

7. Матеріальне забезпечення сім'ї, яка мешкає у родовому помісті.

7.1. Забезпечення сім'ї продуктами харчування.

7.2. Способи реалізації продуктів харчування, вирощених в помісті.

7.3. Всілякі ремесла і реалізація виробів, зроблених в своєму помісті.

7.4. Сільський і зелений туризм.

8. Створення інфраструктури поселення.

8.1. Складання поетапного плану створення інфраструктури поселення. Визначення послідовності дій при реалізації проекту поселення.

8.2. Як спланувати і організувати заходи, в яких братимуть участь усі поселенці (наприклад, висадження лісосмуги навколо всього поселення, проведення доріг, облаштування суспільного центру тощо).

8.3. Питання спільного фінансування деяких проектів (наприклад, проведення доріг).

9. Філософія життя.

Хочеться сказати, що саме під час складання програми хотілося б знати думку якомога більшої кількості людей, особливо тих, хто вже мешкає в своєму помісті і може сказати, які конкретно знання потрібні в першу чергу. Проте інші питання теж важливі і вимагають спільних зусиль для їх вирішення.

Якщо Ви хочете взяти участь у створенні Академії — приєднуйтеся. Надсилайте свої пропозиції і побажання. Поміркуйте і вкажіть, за можливості, рішенням якого конкретно питання Ви готові зайнятися. Чекаємо на ваші відгуки і пропозиції.

Контакти: поштова адреса: Вячеслав Богданов (Академія), а/с 492-В, м. Київ-1, 01001; e-mail: academiya@zku.org.ua; тел: +38050-342-30-32 (Вячеслав).

*Бажаю всім здійснення Вашої мрії!
З повагою, Тетяна Шевченко.*

Запрошуємо до співтворчості

Шановні читачі! Ви можете розмістити на сторінках газети і на сайті www.zku.org.ua інформацію про вашу діяльність, досвід отримання землі і облаштування родових помість, взаємодію з органами влади і між собою в процесі створення родових поселень, а також координати загальних зустрічей однодумців у Вашому регіоні. Чекаємо ваших відгуків і пропозицій.

Також присилайте інформацію про заходи, зустрічі, шлюбні зльоти (що сприяють зустрічі двох половинок), сімейні зльоти (що сприяють навіки в сім'ях збереженню любові), вечора знайомств, конференції читачів книг В. Мегре, які відбуватимуться у вас в регіоні, про діючі клуби читачів, родові поселення, що формуються, про пошук однодумців, коханої (коханого). Матеріали в редакцію газети бажано надсилати в електронному вигляді.

Запрошуємо до співпраці з розповсюдження газети в своєму регіоні.

Запрошуємо до співтворчості і створення регіональних ІАЦ ЗКУ (інформаційно-аналітичних центрів «Дзвенячі кедри України»). Контакти: тел. +38(050)968-02-09, e-mail: region_iac@zku.org.ua; поштова адреса: Вячеслав Богданов (ІАЦ ЗКУ), а/с 492-В, м. Київ-1, 01001.

Постійно діє адресна підписка. Газета висилається поштою щомісячно за вказаною адресою. Вартість підписки на півроку (6 номерів) 18 грн., на рік (12 номерів) 36 грн. Для цього необхідно зробити грошовий переказ: а) переказ «Правекс-телеграф» через АКБ «Правекс-банк» на ім'я Шевченко Тетяни Вікторівни в м. Київ; або б) через Укрпошту за адресою: Шевченко Тетяні Вікторівні, Київ-1, 01001, до запитання.

Після цього повідомити в редакцію свої дані: П.І.Б., адреса, сума і контрольний номер переказу з 8 цифр (при переказі через «Правекс-телеграф») за тел. 8-050-968-02-09 (Тетяна), 8-096-336-46-82 (Світлана) або листом за поштовою адресою: Богданову Вячеславу (газета «Бути добру»), а/с № 492-В, Київ-1, 01001, або за e-mail: yarmarka@zku.org.ua.

Газету можна придбати в м. Києві: у редакції газети «Бути добру» (можливе замовлення з пересилкою поштою або поїздом); в інформаційно-аналітичному центрі «Дзвенячі кедри України»: тел. +38(050)968-02-09, e-mail: yarmarka@zku.org.ua; на книжковому ринку «Петрівка» (метро «Петрівка») 41 ряд 5 місце, 54 ряд 11 місце; на книжковому ринку «Книголюб» (метро «Дарниця») 3 місце і 5 місце; книжковий відділ в універсамі «Ювілейний», пр. Перемоги, 24 (метро «Політехнічний інститут»); в інформаційному центрі співтворців родових помість (вул. Бучми, 5А).

У регіональних ІАЦ ЗКУ і розповсюджувачів газети «Бути добру» Ви можете придбати загальноросійську газету «Родова земля». Також, газету «Родова земля» можна придбати через адресну підписку в редакції газети «Бути добру» (вартість підписки на 6 номерів — 21 грн., 12 номерів — 42 грн.).

Витяги з книги «Поместье. Старинная энциклопедия усадебного хозяйства. Том 1. Рецептура земледельца»

Користь від використання мотиги для ґрунту.

Не можна одночасно використовувати мотигу для обробки ґрунту і перекопування ґрунту. Перекопувати можна тільки в той час, коли ґрунт не зайнятий рослинами, а використовувати мотижний спосіб обробки ґрунту — протягом всього часу, поки посіяні або посаджені рослини ще не повністю зайняли грядки. Перекопування — це розпушування ґрунту на порівняно велику глибину (від 18 до 22, навіть 26 см), за допомогою ж мотиги — ґрунт розпушується на 4-7 см, а іноді навіть менше. Що є надзвичайно корисним для успішного розвитку рослин, бо полегшує доступ повітря до коріння, без чого правильний зріст надземних частин рослини абсолютно неможливий. Особливо на глинистих ґрунтах після сильних дощів на поверхні ґрунту утворюється кірка, і доступ повітря до коріння абсолютно припиняється. Якщо її не розбити за допомоги мотиги, зростання рослин значно припиниться.

Як поліпшити важкий глинистий ґрунт.

Для поліпшення глинистого ґрунту, настільки важкого, що він утруднює перекопування, приліпаючи до лопати, рекомендується додавати роздроблену цеглу. Роздроблена цегла просівається крізь крупне решето, розкидається по землі шаром 9-13 см і потім разом із добривом вноситься до ґрунту. Повторюючи цю операцію декілька років поспіль, можна veľmi поліпшити ґрунт, до того ж, результати будуть тим кращі, чим глибше відбуватиметься перекопування. Цеглу подріблена або в порошокподібній масі можна, звичайно, легко роздобути, якщо поблизу є цегляні заводи. За відсутності ж цегли, можна замінити її попелом різних смітних трав і земляних речовин. Для цього розкладають з хворосту багаття, запалюють і вкидають смітні трави з корінням і землею, що пристала до них, усякий рослинний непотріб, зіпсовану солому, дерен та інше, до того ж, увесь час підтримують вогонь, щоб він тлів усередині багаття. Коли буде достатня кількість зольних речовин з перепаленою землею, її вживають замість товченої цегли. Ще кращий можна отримати результат, якщо є під руками торф. Застосовується так само, як і подріблена цегла.

Коли і як розсаджувати малину.

Правильно, розумно посадити і дбайливо доглядати — це гарантія майбутнього урожаю, на це варто звернути особливу увагу. У південних місцях віддають перевагу зимовій посадці, оскільки на зиму корінь

встигає зміцнити. За суворой зими посадку зручніше здійснювати, навесні, і чим раніше, тим краще, як тільки земля відтане і бруньки малини ще не встигнуть набубнявіти. Для посадки потрібно гарненько відібрати від кореня однорічні мочковаті, сильні кореневі відростки, бо зелені весняні і літні паростки не завжди добре приживаються і часто після посадки чахнуть. Відібрані паростки добре очистити і перед посадкою варто тримати в мокрій, землі, рідкому гної або садити із грудкою землі, щоб зберегти мочки від пересихання. Садити правильними рядами. Міжряддя мають бути не меншого 1-1,5 м, а відстань між кущами 70 см - 1 метр. Така посадка, окрім користі рослині, дає можливість на великих городах пропахувати і полоти за допомогою кінних плугів і пропахувань, що набагато дешевше ніж ручна робота. При правильній посадці з десяти збирається до 8 тисяч кущів.

Пересадка рослин під час заходу сонця.

Питання про те, коли здійснювати пересадку — вранці, вдень або під час заходу сонця проти ночі — має, звичайно, велике значення. Десять молодих вишневих дерев в період цвітіння було пересаджено, починаючи з четвертої години, пообіді, таким чином, що частину з них було пересаджено до заходу сонця, іншу — після заходу, проти ночі. У перших увесь цвіт обсіпався, і самі дерева прийнялися погано, а зав'язь, що трималася, не дала плодів. Навпаки, пересаджені після заходу сонця, проти ночі, цілком зберегли цвіт, прийнялися добре і дали плоди. Аналогічні досліди було потім проведено з десятьма карликовими вишневими деревами в період розвитку плоду. Результати такі ж. У пересаджених вдень зав'язь обсіпалася, і дерева мали вигляд дуже виснажених, у пересаджених же проти ночі зав'язь збереглася, і самі рослини мали міцний вигляд. Пересадка у всіх вказаних випадках проводилася, зрозуміло аби за можливості, не потривожити землю навколо коріння.

Приведені досліди свідчать, що найкращий час для пересадки рослин — після заходу сонця, проти ночі. Таку пересадку рослина переносить найлегше. Зрозуміло, що вказані умови мають особливе значення для пересадки рослин, що вже мають листя. Садівникам лише в окремих випадках доводиться вдаватися до такої пересадки. Квітникам же і городникам, навпаки, дуже часто, у випадку, наприклад, перенесення розсади з парників на відкриті грядки тощо.

Запитуйте книгу у розповсюджувачів газети «Бути добру» і в ІАЦ ЗКУ (тел. +38-050-968-02-09).

Родовая Земля

У регіональних ІАЦ ЗКУ і розповсюджувачів газети «Бути добру» Ви можете придбати загальноросійську газету «Родовая земля». Також, газету «Родовая земля» можна придбати через адресну підписку в редакції газети «Бути добру» (вартість підписки на 6 номерів — 21 грн., 12 номерів — 42 грн.).

Дорогі друзі.

Редакційна рада: Тетяна Шевченко, Світлана Анчис, Любов Косякова, Руслан Стеценко, Вячеслав Богданов.

Координати редакції газети «Бути добру»

Поштова адреса: Богданову Вячеславу (газета «Бути добру»), а/с № 492-В, Київ-1, 01001.
Телефон: +38(050) 968-02-09 (Тетяна), +38(096) 336-46-82 (Світлана).
Веб-сайт газети: www.gazeta.zku.org.ua, e-mail: gazeta@zku.org.ua

Передрук матеріалу газети і його розповсюдження вітається, посилання на газету обов'язкове. Вся інформація газети дублюється на сайті www.gazeta.zku.org.ua. Там же розміщуються статті, що не увійшли до номера газети, а також повний зміст матеріалів, які були опубліковані в скороченому вигляді.

Газета інформаційно-аналітичного центру «Дзвенячі кедри України»

Інформаційно-аналітичний центр «Дзвенячі кедри України» Всеукраїнської громадської організації «Бути добру», яку створено для інформаційної підтримки і освітлення діяльності читачів книг В. М. Мегре, об'єднаних ідеєю про родові помістя (веб-сайт центру: www.zku.org.ua, e-mail: info@zku.org.ua).

Дизайн і верстка зроблено в комп'ютерному центрі ІАЦ «Дзвенячі кедри України».

Газета виходить російською та українською мовами першого числа кожного місяця. Переклад матеріалу українською мовою — Людмила Тавлуй.

При публікації матеріалу авторський стиль зберігається. Редакція залишає за собою право на скорочення і незначне коректування публікованого матеріалу. Рішення про публікацію приймається всім колективом редакційної ради. За зміст авторського матеріалу і достовірність обов'язковою відповідальності не несе.

Газета «Бути добру» видається Всеукраїнською громадською організацією «Бути добру» (легалізована шляхом повідомлення про її заснування за № 148 від 15.12.2005 р.). Газета є інформаційним матеріалом даної організації і видається з метою використання її в своїй діяльності. Згідно статті 14 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» розповсюдження даної друкованої інформації здійснюється без державної реєстрації видань.